

Z RÁJE DO RÁJE

*VĚŘTE BOŽÍM
PROROKŮM*

VĚŘTE BOŽÍM PROROKŮM

Neal C. Wilson

*Podobně jako Písmo, přinášeji
ovoce pro Boží království také
spisy z pera Ellen Whiteové.*

Jedním z největších darů křesťanství je důvěra, se kterou můžeme spoléhat na Boha a jeho slovo. Z osobní zkušenosti a ze studia záznamů 6000 let lidských dějin jsem s uspokojením zjistil, že Bůh dodržuje své slovo. Navíc jsem přesvědčen, že nás miluje a že podle své prozřetelnosti pro nás koná to nejlepší.

K tomuto vztahu důvěry patří i to, že se Bůh s námi stále snaží udržovat spojení. Od okamžiku, kdy první hřích oddělil člověka od jeho Stvořitele, Bůh neustále volá své děti k sobě. Na nebi i na zemi postavil znamení, která hovoří o jeho vůli. Dával lidem sny a vidění. Posílal anděly. Posílal proroky.

Jak dobrý a velký je Bůh, že o nás projevuje tak důvěrný zájem a že s námi udržuje spojení. Můžeme vědět, co s námi zamýšlí a co si od nás přeje. Můžeme poznávat smysl jeho působení a zásahu do našeho světa. Můžeme se dovědět, co nás čeká v budoucnosti nebo alespoň to, co se týká našeho duchovního prospěchu. Prostřednictvím proroků Pán utvrzoval víru prvotní církve a později poskytoval sílu a vedení církvi, která musela utéct na poušť, aby přestála hrozné pronásledování. Rovněž prostřednictvím proroctví, včetně proroctví samotného Ježíše Krista, můžeme dopředu vidět konečné vítězství Boží církve.

Biblická proroctví nám oznamují, že nejtěžší období lidských dějin má teprve přijít. Do jisté míry snad ani nepotřebujeme proroctví, abychom něco takového tušili. Zdá se, že některé skutečnosti jsou zřejmé samy o sobě. Tak například růst počtu obyvatel na zemi sám o sobě naznačuje vyhlídky hladu a lidské tragédie. Každý den lidé vyrábějí stále barbarštější a ničivější zbraně. A co je ještě podivnější - na jedné straně člověk stále zdokonaluje své možnosti úplně vyhladit lidstvo ze země a na druhé straně si tuto hrozbu stále méně připouští.

Avšak politické a ekonomické problémy ztrácejí důraz v porovnání s duchovní krizí, která má zachvátit svět. Když anděl sděloval Danielovi poznatky o posledních dnech pozemských dějin, řekl: „Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do té doby.“ (Da 12,1). Pán Ježíš to potvrdil: „Nebo budou to dny soužení, jakého nebylo od počátku stvoření, které Bůh stvořil, až doposud, aniž bude.“ (Mk 13,19). Apoštol Petr napsal: „Váš protivník, ďábel, obchází jako „lev řvoucí“ a hledá, koho by sežral.“ (1Pt 5,8) Neupozorňuji vás na tyto skutečnosti proto, abych vás znechutil nebo zastrašil. Jde mi o něco lepšího. Pán na tyto věci upozornil, abychom se mohli připravit. Nesmíme zavírat oči před tím, co nám Bůh zjevil, ani klamat sami sebe.

SATAN JE STÁLE ZOUFFALEJŠÍ

Čím více se blíží konec a čím více se vyhrcoje zápas mezi satanem a Vládcem vesmíru, satan se stává stále zoufalejší, mstivější a zlomyslnější. „Běda těm, kteří přebývají na zemi a na moři, neboť sestoupil k vám ďábel, máje hněv veliký, věda, že krátký má čas.“ (Zj 12,12). Dvanáctá kapitola knihy Zjevení ukazuje přesně, kdo je předmětem satanova hněvu: „I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovat s jinými z semene jejího, kteří ostříhají příkázání Božích, a mají svědectví Ježíše Krista.“ (Zj 12,17).

Nepřítel spasení použije všechno, co má k dispozici, každý úskok, každou léčku, aby napadl církev zevnitř, z vnějšku - ze všech stran. Použije násilí, podvod i lichotky. Bude se snažit zkompromitovat a snížit vliv duchovních vedoucích církve. Bude používat samotné členy církve, aby zmařil poslání církve, změnil její zaměření, zamlžil její zvláštní znaky a změnil základní body její víry a věrouky. Přinejmenším se mu alespoň částečně podaří zasít pochybnosti a nesoulad do mysli některých členů.

CÍL ÚTOKU

Všimněte si, že proroctví přesně ukazuje, na co satan zaměří své útoky: „Boží příkázání“ a „svědectví Ježíšovo“. Anděl Janovi vysvětlil, že „Ježíšovo svědectví“ je „duch prorocký“ (Zj 19,10). Podobné varování jako v knize Zjevení můžeme nalézt v knihách E.G. Whiteové: „Posledním satanovým podvodem bude úsilí oslabit vliv svědectví Ducha svatého... Bude působit velmi chytře, různými způsoby a pomocí různých činitelů, aby narušil důvěru ostatků Božího lidu v pravému svědectví“ (ISM 48). Základy církve jsou však pevné. Každý bod učení byl formulován na základě pečlivého studia Bible a na modlitbách. Naše víra je založena na Božím slově. Na Písmu je pevně založeno i naše přesvědčení, že Ellen Whiteová byla Boží prorokyně. Vždyť právě Bible nám umožňuje rozlišit pravé proroky od falešných. Bible stanoví směrnice, podle kterých můžeme ověřovat pravost proroka.

Bible nás varuje: „Ducha neuhašujte, proroctvím nepohrdejte. Všeho zkuste, co dobré je, toho se držte.“ (1Te5,19-21). Držet se dobrého je stejně důležité jako odmítat věci falešné. Nemůžeme být skeptičtí ke všemu. Máme zkoumat, zkoušet, ale nakonec se musíme pro něco rozhodnout. Církev adventistů s.d. je díky Božímu daru proroctví, který se projevuje v díle Ellen Whiteové, plně založena na Bibli. Díky Bibli a duchu prorockému adventisté nutně staví na Kristu.

Pokračování na straně 4

Impressum

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné.

Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce.

Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce.

Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica

Ivo Kapec

Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství

Jurica Jaroslav - Ráj

Lubenská 630

739 11 Frýdlant n. Ostr.

IČ: 87221284

MK ČR E 15637

ISSN 1801-0059

Tel: 0049 8031-9412291

Fax: 0049 8031-206 83 98

E-mail: jaromar66@online.de

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek

Číslo účtu: 86-5795310207/0100

IBAN: CZ6601000000865795310207

BIC: KOMBCZPP

2	Věřte Božím prorokům	<i>N.C. Wilson</i>
5	Poselství ev. Lukáše	<i>J. Jurica</i>
6	Poodhalená budoucnost	<i>J. Kováčik</i>
9	Moc ke svázání	<i>J. Jurica</i>
11	Obama a Vatikán	<i>Hal Mayer</i>
12	Seriál: O pravdě 3. část	<i>O. Vožeh</i>
14	Dar proroctví a církve ostatků	<i>A. Krakolinig</i>
16	Studijní setkání	<i>A. Krakolinig</i>
17	Krize	<i>J. Jurica</i>
18	Správné užívání vůle	<i>M.L.Venden</i>
20	Dětem - Slepá víra	
21	Cizí oheň	<i>A. Krakolinig</i>
23	Boj kultur
Současný Izrael	<i>H. Rondlewski</i>

***Hledejte Hospodina,
pokudž může nalezen býti;
vzývejte ho, pokudž
blízko jest.***

Izaiáš 55, 6

Duch prorocký vyvyšuje Ježíše Krista jako pravého Boha - stejný postoj máme i my. Duch prorocký potvrzuje a posiluje naši důvěru biblické zprávě o doslovném stvoření a skutečném druhém příchodu Pána Ježíše. Duch prorocký nádherně potvrzuje víru, že radost ze spasení - osvobození od viny hříchu (ospravedlnění) stejně jako vítězství nad hříchem (posvěcení) - můžeme získat jedině vírou v Ježíše Krista. Církev adventistů s.d. má nebeské pověření, aby hlásala věčné evangelium Ježíše Krista v souvislosti a v rámci trojandělského poselství ze Zjevení 14. To je náš posvátný úkol, to jsou povely k dalšímu postupu.

Duch prorocký, jak se projevuje v díle E.G. Whiteové, nám vysvětluje trojandělské poselství a pomáhá nám soustředit síly na splnění úkolu. Bez jednotícího prorockého hlasu by se naše poselství tříštilo a sláblo, až by nakonec úplně zaniklo. Bůh pozoruhodně požehnal rozvoji církvi, protože se řídila jeho radami. Například naše nakladatelství rozsetá po celém světě jsou přímým důsledkem doporučení a výzev E.G. Whiteové. Náš systém školství je plodem její neúnavné práce, povzbuzování, rad a pomoci. Naše zdravotní ústavy jsou výsledkem jejích vidění a svědectví. Dějiny našeho duchovního putování prokázaly důležitou skutečnost - kdykoli jsme nedokázali splnit své poslání, stalo se tak proto, že jsme se neřídili Božími radami, které jsme měli k dispozici.

JEDNODUCHÁ CESTA PRAVDY

Duch prorocký nám odhaluje počátek a původ vzpoury v srdci Lucifera, ke které došlo ještě před stvořením člověka. Duch prorocký také poodhaluje nebeskou oponu a ukazuje nám, jaká opatření Bůh podnikl proti této vzpouře. Duch prorocký roztaví složité klubka Daniele, Zjevení a dalších proroctví, abychom mohli nalézt jednoduchou cestu pravdy a sledovat, jak se prokazuje správnost Božího jednání.

JEDINEČNÝ PLÁN

Chci uvést ještě jednu myšlenku, která se prolínala s již předcházejícími: Adventisté vděčí sestře Whiteové za jednoduché a jasné pochopení velkého sporu mezi Kristem a satanem. Toto poznání, které jiní křesťané nepřijali, zahrnuje a uceluje naše chápání podstaty člověka, účel oběti Ježíše Krista a konečné řešení problému hříchu.

Nejdůležitější důkazy věrohodnosti spisů ducha prorockého jsou však velmi osobní. Podobně jako Písmo, přináší i knihy E.G. Whiteové plody pro Boží království. Někdy provedou operativní zákrok, ale také uzdravují. Vždy vyvyšují Krista. Vedou ke spasení. Jestliže o nich pochybujeme, jestliže je ignorujeme nebo dokonce haníme, škodíme sami sobě. Duch svatý uskutečňuje zásady těchto spisů v našem životě, podobně jako působí prostřednictvím kánonických knih Bible. Když odmítáme působení Ducha svatého v jedné oblasti, oslabujeme jeho autoritu a otupujeme jeho moc v celé duchovní stavbě svého života.

Tím ovšem nezamlčujeme, že máme určité problémy v chápání způsobu, jak Bůh zjevoval svou vůli ve spisech E.G. Whiteové. Nezeslabuje to naši víru. Máme dostatek i vnějších dokladů, že tyto spisy inspiroval Bůh. I v samotné bibli je několik problematických míst. Lidé, kteří se zaměřili pouze na problémy, nakonec ztratili víru. Jestliže však svou pozornost

soustředíme na maják pravdy, proplujeme bez úhony i příbojem pochybností. Někteří lidé jednotlivě nebo ve skupinkách šířili pochybnosti o duchu prorockém, vedli jiné k nesprávným postojům a ke kritice. Zanedlouho se však odchýlili i od jiných bodů biblického učení.

Úsilí nepřítelů podlomit důvěru vůči duchu prorockému, které jsme mohli pozorovat v minulosti, se napříště určitě ještě rozšíří. Lidé, kterými je možno oťrást, budou určitě oťřeseni. Nemůžeme si dovolit žít trvale s pochybnostmi. Nemůžeme zůstat lhotežní k věcem, o které se jedná. Máme možnost ověřit si svědectví daru proroctví, ale pak se jich máme pevně držet. Máme svědectví Božího slova, víme, jaká požehnání duch prorocký přinesl naší církvi v minulých letech - proto můžeme v Boží síle upevnit svou víru, aby s ní neotřásl naprosto nic.

VZHLÍŽÍME K TOBĚ

Několikrát během svých dějin stál starozákonní Izrael tváří v tvář téměř jisté záhubě. Jednou, za vlády judského krále Jozafata, shromáždili proti Izraeli své armády Moabští, Amonitští a Edomští - „veliké množství“.

Jozafat - mírumilovný král - si v předcházejících letech nevybudoval vojsko, které by se mohlo postavit na odpor spojeným armádám a odrazit invazi. Jozafat v modlitbě Hospodinu nejdříve připomněl, že právě jmenované národy dostaly v dřívějších dobách od Boha milost a Izrael je nenapadl během svého tažení z Egypta. Pak Boha žádal, aby splnil zaslíbení, která svému lidu dal. „Nemáme sílu proti tomuto velikému množství“, vyznával král. „Nevíme, co máme dělat, proto vzhlížíme k tobě.“ Celé tajemství jejich vysvobození leží v té kratičké větě: „Vzhlížíme k tobě.“

Podle biblického záznamu pak sestoupil Duch Hospodinův na jednoho z přítomných levitů, který shromáždění povzbuzoval: „Nebojte se a neděste se toho velikého množství. Boj není váš, ale Boží... Vy přitom bojovat nemusíte... stávejte a uvidíte, jak vás Hospodin zachrání...zítra proti nim vytáhnete.“ Když Jozafat a lid vyslechli toto Boží poselství, velmi se radovali.

Poselství evangelisty Lukáše

Boží plán a Boží vůle

Další důležitou součástí Lukášova poselství je jeho pevné přesvědčení, že to co píše nejsou nějaké povídky, ale že jde o uskutečnění Božího plánu pro tento svět. Skutečnost, že se Boží plán naplňuje, samozřejmě nezbavuje lidí odpovědnosti. Sám Ježíš se modlí: „Ne má vůle, ale Tvá ať se stane“. On obdržel sílu, aby mohl činit to, co poznal Boží vůli. (22,42) Stejně jako Ježíš se také rozhodoval i apoštol Pavel, aby jednal podle Boží vůle. (Např., když ho druzí přemlouvali, aby nešel do Jeruzaléma, kde měl být svázán a vydán pohanům. 21, 11.12) Ale Boží plán měli před očima také Pavlovi protivníci.

V další části se zamyslíme nad metodami, které použil v knize ev. Lukáše a později ve Skutcích apoštolů. Začátek Lukášova evangelia, až po 4,13, přímo dýchá duchem národa Izraelského. První děj se odehrává v Jeruzalémském chrámu, kdy kněz Zachariáš přijímá zprávu od anděla o narození Jana, (Křtitele) který bude vystupovat „v duchu a moci Eliášově“ Stejný duch starozákonní atmosféry zůstává i při zvěstování narození Mesiáše. (1,46-79)

Evangelium je určeno čtenářům z pohanství, kterých chce Lukáš ukázat, že křesťanství je sice novým náboženstvím, ale s hlubokými kořeny. Události o kterých píše, jsou naplněním Boží smlouvy s Abrahámem a proroctvím daných Božím prorokům.

V části 4,14-9,50 se Lukáš zabývá působením Ježíše v Galileji. Co to pro něho samotného znamená, ukazuje popis Ježíšova působení třemi směry. Nejdříve uvádí verš z knihy proroka Izajáše 61,1.2, které dávají název pro celý popisovaný děj. Ukazuje, jak Ježíš naplňuje prorocké předpovědi. Pak ukazuje na smutnou kapitolu v dějinách Izraele – odmítnutí Ježíše, Bohem pomazaného. Na závěr píše v této části, že Ježíš uvedl do života celosvětovou misi k pohanům. S vyprávěním události s Námánem a vdovou ze Sarepty, vzbudil odpor posluchačů, protože oba byli cizinci a dostali přednost před Izraelci, kteří byli také v nouzi. (4,25-27)

Část od 9,51 až po 19,40 se zabývá Ježíšovou cestou do Jeruzaléma. Tato dlouhá část obsahuje materiály, které například neuvádí ap. Marek. Ježíš se blíží ke svému úplnému odmítnutí svým vlastním národem v Jeruzalémě. V průběhu události zjistíme, co to znamená

být následovníkem Ježíše Krista. Lukáš ukazuje, že být Ježíšovým učedníkem znamená být s ním na cestě, opustit jistotu domova, (9,57 – 62) vést život ve víře a na modlitbě, sebeobětování, poslušnost a starost o trpící.

Poslední část 19,41-24.53 popisuje pobyt Ježíše v Jeruzalémě. Ukazuje na Jeho trápení a pak popisuje Jeho hrozný soud. (19,41-44)

Ev. Lukáš používá často u křesťanů neoblíbený výrok „musím“

L 4,43: Ale on jim řekl: „**Musím** ohlašovat Boží království také jiným městům; neboť k tomu jsem poslán.“

L 9,22: a řekl: „Syn člověka **musí** mnoho vytrpět a být zavržen staršími, velekněžími i zákoníky, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých.“

L 13,33: „Dnes, zítra i pozítří však **musím** být na cestě; protože není možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalém.“

L 17,25: „Nejdříve ale **musí** mnoho vytrpět a být tímto pokolením zavržen. Říkám vám totiž, že se na mně **musí** splnit ještě toto Písmo: 'Byl započten mezi zločince.' Neboť to, co je napsáno o mně, se naplňuje.“

L 24,7: Řekl: „Syn člověka **musí** být vydán do rukou hříšných lidí a být ukřižován a třetího dne vstát z mrtvých.“

Sk 3,21: „kterého **musí** nebe držet až do časů nápravy všech věcí, o nichž Bůh mluvil od věků ústy všech svých svatých proroků“

Sk 9,16: „Ukážu mu totiž, kolik **musí** vytrpět pro mé jméno.“

Sk 14,22: „Posilovali duše učedníků a vyzývali je, aby zůstávali ve víře, a že **musíme** vejít do Božího království skrze mnohá souzení.“

Sk 19,21: „A když se staly tyto věci, rozhodl se Pavel v duchu, že projde Makedonií a Acháji a půjde do Jeruzaléma. Řekl: „Až tam pobudu, **musím** také vidět Řím.“

Pokračování příště knihou Skutků apoštolů.

Jaroslav Jurica

POODHALENÁ BUDOUCNOST

Ján Kováčik

Dříve než budu pokračovat v psaní a vy ve čtení, předesílám několik „startovacích“ otázek: Zajímá vás budoucnost? Chtěli byste o ní vědět co nejvíce? Vyhledáváte spolehlivé informace týkající se budoucna? Snad nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že snad není člověka, který by byl lhostejný k tomu, co je před ním, co jej čeká v blízké nebo ve vzdálenější době, atd. Podívejme se blíže na ta dvě slova z názvu článku. Zastavím se nejdříve u toho druhého, který zní „budoucnost“.

Co je to budoucnost (budoucnost)? Je to něco, co ještě nebylo, co se má stát, co je před námi. Tato nám neznámá doba může být plná nejrůznějších událostí, nám neznámých, tajemných. Básník to trefně vyjádřil slovy: „Často sedám přemýšleje, když jde slunce k západu, kde se octnu, zítra ráno, rci můj Bože, kde budu? ... Budoucí čas přede mnou leží; já jej čísti neumím...“

Taková je tedy skutečnost, kterou nedokážeme „číst“! A nemůžeme ji ani „vidět“, neboť je obestřena tajemstvím – velkou neznámou. Leží za horizontem našeho poznání a vidění. Apoštol Pavel tuto skutečnost vyjádřil následovně: „*Poznáváme jen částečně ...*“ (1K 13,9) a já dodávám: Postupně, jako když slunce vystupuje zpoza horizontu. Všechno lidské poznání a poznávání je pouze kusé, zlomkovité, chatrné a nedokonalé, neboť se na něm podepsal hřích!

Přesto, co se týče našeho spasení, života věčného, Bůh zařídil vše tak, abychom Jeho spásný plán – skrze evangelium a působením Ducha svatého, pochopili. Ježíš řekl: „*Toto je věčný život, aby poznali Tebe samého pravého Boha, a kterého jsi poslal, Ježíše Krista*“ (J 17,3)

Existují však taková tajemství, která Bůh nikdy smrtelníkům nezjeví. On, Bůh, má plné právo neodtajnit je! Mojišův vyjádřil slovy: „*Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevné, ty jsou naše ...*“ (5M 29,29) A vůbec, kdyby nám je i chtěl odhalit, dovolil do nich nahlédnout, nebyli bychom schopni je unést, ani svým rozumem pochopit. On poodhaluje jen to a tolik, kolik je pro nás potřebné vědět. I přesto, že učedníci byli s Ježíšem tři a půl roku, nemohl jim vyjevit nejrůznější věci, které by snad chtěli vědět (J 16,12; Žilka)

Co je skryto tam, kam nevidíme?

Lidé, ve snaze znát tajemství, které budoucnost skrývá, se snaží získat informace na nejrůznějších pochybných místech: na spiritistických seancích od duchů zemřelých, v horoskopech, věštění z karet a dalšími pochybnými praktikami. Za všemi těmito informacemi se ukrývá satan, který se snaží vlákat člověka do své pasti, ze které se jen tak snadno nevysvobodí. Lidé obvykle nevědí, že kartářka, případně hadačka z ruky, je právě tak ve službách podvodníka satana (jeho nástrojem, médiem), jako i tvůrci horoskopů, nebo vyvolávači duchů,

senzibilové, atp. Satan sice do určité míry může, je schopný „předpovědět“ něco z toho, co je za horizontem ukryto a pak věci (události) navodit tak, aby se uskutečnily. Toto tvrzení si doložíme starozákonním biblickým příběhem.

Příběh izraelského krále Saula

V Božím plánu nebylo, aby Izraelci měli krále. To, že se Saul stal jejich prvním králem, Bůh připustil a sám jej vybral. Stalo se tak kolem roku 1020 př. Kr.. Jejich neviditelným králem byl Bůh a národ byl spravován Bohem pověřenými soudci. Posledním z řady soudců byl Samuel, který byl současně i prorokem, vidoucím. Izraelci si ovšem této výsady, že Bůh je jejich králem, nevážili. Chtěli mít krále podle zvyku okolních pohanských národů. Samuel tedy na Boží příkaz pomazal Saula za krále.

Zpočátku si Saul počínal moudře. Řídil se Božími radami, které mu Samuel předával. Později však začal jednat na „vlastní pěst“. Z toho důvodu Bůh od něj odstoupil a nechal ho ubírat se jeho vlastní cestou. Začal se chovat jako šílený a několikrát chtěl dokonce zavraždit i Davida, svého dvorního hudebníka. Podle apoštola Pavla (Sk 13,21), ale i Josefa Flavie (Bibl. slovník, A. Novotný) Saul kraloval 40 let (mezitím Samuel už umřel). V té době se stalo, že vypukla filistínsko-izraelská válka. „*I stalo se za těch dnů, že Filištinští sebrali vojska svá k boji, aby bojovali s Izraelem ...*“ (1S 21,1). Saula tato situace zaskočila a velice vylekala (v.5). Samuel již nežil, aby mu poradil, a Bůh se odmlčel, a neodpovídal mu (v.6.15), jelikož svými bezbožnými činy přerušil spojení s nebesy (Iz 59,1.2).

Co dělat v dané neřešitelné situaci? Tonoucí se snaží zachránit i pomocí nalomené a křehké třtiny. Podobně jednal i Saul. Za doprovodu svých ministrů, uprostřed noci a v převlečení, tajně přichází k věštkyni do Endor. Přišel, aby se poradil o strategii boje s mrtvým Samuelem. Jenže jako Žid měl vědět, že „*živí vědí, že umřítí mají, mrtví pak nevědí nic... a že již více nemají dílu na věky v žádné věci, která se děje pod sluncem.*“ (Kaz 9,5.6) Král měl vědět i to, že Bůh přikázal: „*Neobraccíte se k hadačům a věštcům, ani od nich rady berzte, poškvřňující se s nimi: Já jsem Hospodin Bůh váš.*“ (3M 19,31) On to sice věděl a přesto šel hledat „pomoc“ u ženy, která měla spojení s domnělými duchy mrtvých!

Satan v akci

Věštkyně se nejdřív zdráhala zprostředkovat setkání s duchem ze záhroby (1S 28,9). Svolila až po té, když ve jménu Jahveho jí přísahal, že ji za tuto zakázanou činnost, nestihne trest. Na otázku, koho má vyvolat, král řekl: „*Samuele mi vyved*“ (v.11). Když se pak domnělý Samuel dostavil a král se mu velice uctivě a hluboce poklonil až k zemi (v.14), zeptal se Saula: „*Proč mne*

rušíš v mém klidu a dal jsi mne zavolat?“ (v.15 a) Tato otázka byla spíše výtkou, ovšem satan, který vzal na sebe podobu a hlas Samuela, byl rád, že někdo přichází k němu prosit o radu, ať je to kdokoliv. Saul odpověděl: „Úzkostmi sevřen jsem velice; nebo Filištinští bojují proti mně, a Bůh odstoupil ode mne, a neodpovídá mi ...“ (v.15 b) Domnělý Samuel králi řekl: „Proč tedy se mne dotazuješ, poněvadž Hospodin odstoupil od tebe?“ (v. 10-19) Po tomto dalším pokárání mu sdělil, že Izrael bude od Filištinců poražen a on, král i jeho synové, zítra v boji padnou (doslovně: *ty i tvoji synové budete zítra se mnou; tj. po smrti*).

Kdo byl ten, co promluvil v Samuelově jménu? Mohl to být mrtvý Samuel? Ne! Přece Šalamoun napsal, že mrtví nevědí nic, co se pod sluncem děje! Zůstává tedy jen jedno vysvětlení, jak už jsem se zmínil, byl to buď satan, nebo některý z jeho pobočníků, démonů! A král se tomuto ďábelskému duchu velice aktivně poklonil, čímž si chtěl získat jeho přízeň. Ovšem, nic mu to nepomohlo!

„**Nazítří**“, když se bitva rozpoutala, stalo se přesně to, co démon předpověděl: Izrael byl poražen; zahynul Saul i jeho tři synové (1S 30,1-6). Smutná bilance!

A nyní jistě vyvstává otázka: Jak mohl ďábel vědět, co se stane „zítra“? Jako odpověď se nabízí i známé lidské přísloví: „*Dáblu sloužil, ďábel si ho vzal*“. Jelikož se Saul odvrátil od Boha a přestupoval Jeho nařízení, Bůh odňal od něho svoji ochranu. Tím satan získal nad ním plnou nadvládu a to, co s ním hodlal učinit, mohl mu u věštkyně i předpovědět.

Bůh poodhaluje – dává nahlédnout do svých tajemství

A nyní vezmeme to druhé slovo z názvu článku: **poodhalení, poodhalit**. Znamená tolik jako: částečně odkryt, otevřít, odestřít, odhrnout. Jako když mírně pootevřenými dveřmi zahlédneme část nějakého interiéru. Když je meteorolog otázan, jaká je vyhlídka počasí týden nebo deset dnů dopředu, obvykle odpoví: „*Tam až nedohlédneme*“.

Pouze Bůh, který vládne jak nad počasím, časem i nad dnem v celém vesmíru i nad naší Zemí, ví nejen to, co se bude dít v nejbližších dnech, ale zná i události, které budou následovat i v té nejvzdálenější budoucnosti. Před Ním neexistuje žádné tajemno, nic, co by nevěděli! On říká: „... *Já jsem Bůh silný a není žádného více Boha, ani jest mně podobného. Kterýž oznamuje při počátku dokonání (od počátku sděluji budoucí události), a od pradávna, co se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se konat (moje rozhodnutí platí), a vše, co se mi líbí, činím.*“ (Iz 40,9.10). Tak úžasný je Bůh!

Pouze Bůh drží ve svých rukou otěže dění! Žádný smrtelník, ale ani moci podsvětí, ani satan nemůže Jeho rozhodnutí zmařit, odvrátit nebo změnit! Podívejme se nyní na biblické příklady Božích předpovědí, kterými poodhalil budoucí události a na jejich předivné naplnění.

Pootevření dveří budoucna Adamovi a Evě až ke Kristu

I přesto, že naši prarodiče zhřešili, neponechal je Bůh bez výhledu do budoucna. Poodhalil jim události od nejbližších dnů až do narození Ježíše, tj. do 4 000 let vzdálené budoucnosti! „*Nad to, nepřátelství položím mezi tebou (to říká hadu-*

satanovi) a ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím, ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ (1M 3,15) „*Andělé byli pověřeni návštěvou Adama a Evy a informovali je, že ačkoliv nemohou zůstat ve svém dosavadním domově, neboť přestoupili požadavky Božího zákona, jejich věc přesto není beznadějná. Informovali Adama, že jak skrze jeho neposlušnost a přestupek přišla smrt a utrpení, tak skrze Ježíše Krista bude znovu navrácen život a nesmrtelnost. Adamovi byly zjeveny budoucí významné události od jeho vypuzení z ráje až do potopy a dále až po první příchod Syna Božího na zemi...*“ (Ellen White, The Story of Redemption, 46-48)

To vše se v dějinách lidstva splnilo. Ježíš se „*v plnosti času*“ narodil, aby se stal naším Vykupitelem. Satan chtěl zmařit plán vykoupení a proto vymyslel plán na jeho zničení – římský nástroj, kříž na kterém byl ukřižován. Satan jásal, když Ježíš na kříži dokonat. Jeho **radost trvala jen krátký čas. Pouze několik hodin, neboť Kristus vstal z hrobu jako Vítěz**. Satan sice Ježíšovi rozdrtil (potřel) patu, kdežto Ježíš svým vzkříšením rozdrtil satanovi hlavu. I když satan ještě existuje, svádí a působí zlo a utrpení, jeho dny jsou sečteny!

Bůh poodhalil Abrahamovi dějiny jeho potomstva

Abrahamovi Bůh zaslíbil, že z něho vzejde veliký národ. V této době měl ovšem už 75 roků a co bylo horší, byl bezdětný (1M 12,1-4) Čas však plynul a nic se nedělo. Měl už 80 let, ale žádného potomka! Přesto mu Bůh opět sděluje: „*Zajisté věz, že pohostinu bude símě tvé v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápití je budou za čtyřista let... a potom vyjdou s velkým zbožím.*“ (1M 15,13.14) Jak čas plynul, Bůh své zaslíbení splnil. Narodil se dlouho očekávaný syn Izák. Z Izáka se narodil Jákob, který měl dvanáct synů. Když byl v Zaslíbené zemi hlad, Jákobovi synové se odstěhovali do Egypta, kde byli Abrahamovi potomci po určité době zotročeni. Bůh ovšem nad zaslíbením daným Abrahamovi bděl a tím i naplnil: „*Čas pak bydlení synů Izraelských, kteří byli v Egyptě, byl čtyřista a třicet let*“ (2M 12,40). Někdo se může nyní pozastavit nad rozdílem třiceti let. Bibličtí vykladači uvádějí, že toto období 430 let zahrnuje i dobu od smlouvy Boha s Abrahamem, který, když vyšel z Ur, měl 75 let (1M 11,31; 12,4) Na Abrahamově potomstvu se naplnila nejen předpověď o zotročení Egyptany, ale i příslib vysvobození a odchod s obrovským bohatstvím.

Poodhalená budoucnost babylónskému králi Nabuchodonozorovi

Písmo nás do této skutečnosti uvádí slovy: „*Léta pak druhého kralování Nabuchodonozora měl Nabuchodonozor sen, a děsil se duch jeho, až se tudy i ze sna protrhl.*“ (Da 2,1) Zde zmíněný časový údaj – druhý rok Nabuchodonozorova kralování – spadá pravděpodobně do roku 604 př. Kr. Král byl snem tak vyděšený, že se nejen vzbudil ale v úleku jej i zapomněl. A jak to bylo tehdy zvykem (a snad je až doposud), panovníci měli u svého dvora věštce. Proto povolal i Nabuchodonozor své čaroděje, hadače, i astrologické učence, aby mu zapomenutý sen povyprávěli, ale i vyložili. To byl ovšem problém! Královští učenci selhali. Stále naléhali na krále, aby jim sen sdělil a pak že ho vyloží. Král se rozzuřil a nařídil všechny babylonské mudrce, hadače a věštce vyhubit (Da 12,12)

Bůh, který drží ve svých rukou tajemství a budoucno způsobil, aby král, sen končící děsivou událostí, zapomněl. Měl totiž jiný plán, jak se král má o snu a jeho výkladu pravdivě dovědět.

V Babylóně, mezi učenci, měl „svého“ muže, kterému hodlal odhalit tajemství onoho snu, klenoucího se nad propastí dějin od právě existující babylónské říše, přes ty další, až do příchodu Ježíše Krista. Kdyby byl král sen nezapomněl, královi hadači by jej vyložili podle svých dohadů, a tím nejen král, ale ani my, bychom nevěděli to, co chtěl Bůh lidstvu až do doby konce oznámit. Je zajímavé, že i na Daniela, kterého měl Bůh na dvoře babylónského krále a který zároveň patřil k dvorním učencům, i když nebyl přizván před krále s těmi ostatními, se také vztahoval ortel smrti. Když se Daniel o výnosu smrti dověděl, požádal krále o audienci u krále (v.15.16), kterého pak požádal o lhůtu, milost s tím, že sen i výklad králi oznámí. Při vyřizování této záležitosti nemyslel jen na sebe, ale i na své kolegy, pro které taktéž vyžádal milost (v.24) Tak nesobecký byl Daniel!

Když král jeho prosbě vyhověl, vrátil se Daniel do svého domu a celou věc předložil svým třem přátelům, aby se s ním společně za tu záležitost modlili a nebyli zahubeni s pohanskými věšci a učenci. Bible nás informuje, jak Bůh vyslyšel jejich modlitby v tak lidsky neřešitelné situaci: „*I zjevena jest Danielovi ve vidění nočním ta věc tajná. Pročež Daniel dobrořečil Bohu nebeskému.*“ (v.19) Naplnilo se to, co kdysi řekl král Šalamoun: „*Trojnásobný provázek nesnadně se přetrhne*“ (Kaz 4,12). A jejich „provázek“ pozůstával se ze čtyř článků! Oni dosáhli vítězství na svých kolenou!

Tajemný sen byl objasněn

Daniel jako mluvčí pak předstoupil před krále a sdělil mu, že tak tajnou věc nemohou oznámit hvězdáři nebo hadači, ale pouze Bůh na nebi, který zjevuje tajné věci. (Da 2,27-29) Po tomto úvodu, ve kterém vyvýšil svého Boha, popsal králi, co mu bylo ve snu ukázáno: „*Králi, ty jsi viděl majestátný obraz (sochu, postavu muže) pozůstávající z pěti různých komponentů (materiálů). Hlava obrazu byla z ryzího zlata, prsa (hrud') a ramena ze stříbra, břicho a bedra z mědi, stehna ze železa a nohy (tj. část od kotníků, včetně prstů) částečně ze železa a částečně z hlíny.*“

Král jistě pochopil, že hodnota jednotlivých materiálů postupně klesala od zlata, přes stříbro, měď až k železu. Mohl si též povšimnout, že postava nebyla „pevná v kramflecích“, neboť stála na hliněných nohách, i když se v nich nacházely kousky železa. Tato směs prozrazuje nestabilitu, křehkost (v. 31-33) Babylónský vládce jistě s napětím poslouchal a sen se mu postupně v mysli vybavoval. Jenže nyní přišlo nečekaně to, co jej postrašilo a způsobilo, že sen zapomněl. Daniel mu to však připomněl: „*Hleděl jsi na to, až se utrhl kámen, kterýž nebyl v rukou a udeřil obraz ten v nohy jeho železné a hliněné, a potřel (rozdrtil) je.*“ (v. 34) až nakonec vše odvál vítr, takže po zmíněných pěti částech nezůstala ani stopa. A nyní, když z toho původního nezůstalo vůbec nic, Daniel poukázal králi na kámen, který byl seslán shora a naplnil celou Zemi.

Po odhalení tajemného snu Daniel přešel k jeho výkladu, na který král s napětím čekal. Výklad postupuje opět od zlaté hlavy: „*Ty jsi ta zlatá hlava*“ (v. 38). Tato část obrazu (postavy) představovala říši novobabylónskou, s jejím prvním vládcem Nabuchodonozorem (606-538 př. Kr.) Jelikož král se mohl domnívat, že zlatý věk Babylóna bude trvat na „věčné časy“,“

Bůh ho skrze Daniela upozornil, že po zlatém království se dostaví doba království stříbrného. Z dějin víme, že to byla říše Médsko-Perská (538-331). Další světovou říší, měděnou, na scéně dějin bylo Řecko (331-168 př. Kr.). Čtvrtou železnou říší bylo římské impérium, které trvalo nejdéle, a zdálo se, že nikdy neskončí. Trvalo od roku 168 př. Kr. až do roku 476 po Kr. tj. téměř šest a půl století!

Jelikož železito-hliněné nohy jsou ukončeny deseti prsty, Daniel naznačil králi, že i ta nejtvrdší a nejdéle trvající mocnost se svým zánikem rozdělí na deset státních útvarů, pohrobků „*zrozených*“ na evropské půdě z někdejší římské říše. Kdo studuje dějiny Evropy ví, že se tak v průběhu dějin stalo. Na bývalém římském teritoriu se uskupilo deset nových útvarů: Frankové–Francouzi, Alemani–Němci, Burgundové–Švýcaři, Suevové–Portugalci, Sasové–Angličané, Visigoti–Španělé, Lombardi–Italové, Herulové, Vandalové, Ostrogoti; tyto poslední tři národy byly později „*malým rohem*“ – papežstvím vyhubeni. (Da 7,8.24.)

Přestože se evropští vládcové mezi sebou vzájemně nejen sňatky přiznali (Da 2,42.43), vedli mezi sebou i krvavé války. Uzavírali smlouvy ale nerespektovali je. Boží slovo se nemýlí: Železo s hlinou nemůže držet. Z těchto materiálů nelze udělat slitinu!

Není tomu jinak ani v současné EU! Časté blokady našich hranic kvůli Temelínu, pak kvůli dovozu vepřového masa (27.3.07) z Rakouska k nám, atd. Národy Evropy nejsou jednotné, nedrží spolu. Brusel do všeho zasahuje a zavádí své zákony. Silnější pošlapávají ty slabší. Šalamoun by řekl: „*Nic nového pod sluncem!*“

Závěr: Bůh poodhalil v Nabuchodonozorově snu, že ani EU nebude mít na této zemi věčné trvání, i když ve svém náručí sevře další evropské země! Tím více problémů vyvstane! To proto, že vše stojí na chatrných nohou. To se týká nejen Evropy, ale celého světa. Pozemská království (vlády) musí uvolnit prostor *Kamenu*, kterým budou rozmělněny na prach a odstraněny.

Tím bude naplněna modlitba: „*Přijď království Tvé ...*“ *Tímto Kamenem je Kristus. On přijde jako Král králů. Na této zemi nikdy nevládla spravedlnost. On bude vládnout ve svém království spravedlivě. Jeho království bude věčné, bez konce. Věřím, že již brzo Ježíšův anděl zatroubí a ohlásí: „Teď se plně ujal vlády náš Pán a Jeho Pomazaný, a bude kralovat na věčné věky!“* (Zj 11,15; Žilka) *Ten, kdo to všechno zaručuje, říká: „Ano, přijdu brzo!“* Ach ano, Pane Ježíši, přijď!

Moc ke svázání a rozvázání

Jaroslav Jurica

Podívejme se, co nám říká následující verš v několika různých překladech. Nebudeme se zabývat první částí verše, ale jeho druhou částí. Mt 16,19: Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“ (*Ekumenický překlad*)

Mt 16,19: Dám ti klíče království Nebes, a cokoli svážeš na zemi, bude již svázáno v nebesích, a cokoli rozvážeš na zemi, bude již rozvázáno v nebesích.“ (*Nová smlouva KMS*)

Mt 16,19: Dám ti klíče království nebeského, co zakážeš na zemi, bude zakázáno v nebi, co dovolíš na zemi, bude dovoleno i v nebi. (Žilka)

Mt 16,19: Tobě dám klíče od nebeského království, co svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. (Petrů)

Mt 16,19: Kdekoliv se bude zvěstovat pravda, kterou jsi vyznal o mně, otevrou se lidem dveře do Božího království. Těm, kdo je odmítnou, oznámíš soud, a ty, kdo ji přijmou, ujistíš o Boží milosti. Co se rozhodne zde na zemi, bude platit i v nebi. (Slovo na cestu)

Mt 16,19: A tobě dám klíče království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, budeť svázáno i na nebi, a což bys koli rozvázal na zemi, budeť rozvázáno i v nebi.“ (*Bible kralická*)

Mt 16,19: Dám ti klíče nebeského království: cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli na zemi rozvážeš, bude rozvázáno v nebi.“ (*Nová Bible kralická 2004*)

Mt 16,19: Dám ti klíče nebeského království: cokoli svážeš na zemi, bude už svázáno v nebi, a cokoli

rozvážeš na zemi, bude už rozvázáno v nebi.“ (*Nová Bible kralická 1998*) (bude už = již je svázáno)

Mt 16,19: „Whatever you bind on earth shall have been bound in Heaven, and whatever you loose on earth shall have been loosed in heaven. (ABC V, str. 433) Komentář CASD

Následuje vysvětlení: „Význam je následující: Církev na zemi bude požadovat jenom to, co požadují nebesa a zakážou to, co zakazují nebesa. To je také zřetelné učení Bible. (Mt 7,21-27; Mk 7,6-13) Když apoštolé vyšli zvěstovat jim svěřené evangelium na základě misijního příkazu (Mt 28,19-20), měli učit dodržovat vše, co Kristus přikázal, nic více a nic méně.“

Význam slova svázat a rozvázat

Disciplinární rozhodnutí (moc)

Kousek dále v Matoušově evangeliu najdeme vysvětlení tohoto pojmu.

„Zhřešil-li by pak bratr tvůj proti tobě, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tě, získal jsi svého bratra. Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě ještě jednoho nebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků stálo každé slovo. Pakli by jich neuposlechl, pověz církvi. Jestliže pak i církev neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán. Amen, pravím vám: Cožkoli svázete na zemi, bude svázáno i na nebi, a cožkoli rozvážete na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ (Mt 18,15-18)

Svázání a rozvázání obsahuje přijetí do církve, nebo vynětí z církevního členství. Klíče nebeského království jsou pevné podmínky stanovené nebesy, kterými se řídí nejen služebníci církve, ale i celá církev. Církev a

její služebníci se musí řídit podmínkami stanovenými nebesy, a v žádném případě se nebe nebude řídit podle církve a jejích služebníků.

Svázat a rozvázat jsou také známé pojmy ze synagogy. Jsou to odborné výrazy rabínů. Vztahují se na disciplinární jednání synagogy, přijímání a vylučování členů. J 9,22.23.

Ke slovu **svázat** se spojuje význam něco zakázat, exkomunikovat. Slovo **rozvázat** obsahuje hebrejsko-aramajský význam něco dovolit.

Svázat a rozvázat obsahuje také seznámení kandidátů s podmínkami vstupu do říše Boží milosti, (Ž 4,14-16) a přijetí za členy církve. Právě na tomto místě je podmínkou přijetí Kristova učení spojeno se změnou životního stylu. Dopisy ap. Petra spojují Kristovo učení se Starým zákonem. To je základem podrobného seznámení s pravdou kandidáta ke křtu. Rychlé křty s povrchním seznámením s pravdou evangelia neodpovídají svázání či rozvázání, přijetí nebo vyloučení kandidáta ke křtu a do církve. To je závislé na podmínkách, které nám dalo nebe v inspirovaném Slově.

Podívejme se znovu na výše uvedené biblické verše. Kromě posledních dvou tučně vtištěných nám ukazují, že nejvyšší autoritou v rozhodování je církev a jejím rozhodnutím se musí řídit i nebe. Rozebereme-li řecký text gramaticky, pak dojdeme ke správnému výsledku, kterému odpovídá text NBK z roku 1998. Totiž ten, kdo přisuzuje Petrovi Boží titul „skála“, nediví se, (tak) jak to vysvětluje z textu nepřesného překladu, že i nebesa přijímají Petrovo rozhodnutí. Jestliže se nebesa budou řídit jeho nařízením (diktátem), staví se Petr nad Boha.

Otázka autority

Protestantismus má problém s Kristovou autoritou. Zrušil sobotu a přisoudil ji Židům a přijal neděli jako den zmrtvýchvstání Krista. To je v přímém protikladu ke kázání Ježíše na Hoře blahoslavenství.

Duch postmoderní doby se dostal do všech církví. Poznáme ho velice jednoduše podle toho, že náboženské elementy jsou vyhledávány podle principu užitnosti. Dovoluje se to, co je z hlediska vedoucího jednotlivce nebo z pohledu církve užitečné. S Boží autoritou přednesený princip porozumění zákonu je viděn jako úzkoprsý. Princip užitečnosti ovlivňuje i církevní disciplínu.

Ekumenický duch se také nepodřizuje absolutnímu nároku Krista v Jeho kázání na Hoře blahoslavenství. Kázání neobsahuje jen blahoslavenství, ale také Kristovou absolutní autoritu Stvořitele, Zákonodárce a pravého Boha.

My všichni se musíme řídit požadavky nebes. Nebesa se neřídí podle našeho rozhodování.

Neviditelní průvodci

Úžasnou předností je, že Boží děti nejsou v životě nikdy osamělé. Přesvědčil jsem se o tom na vlastní kůži. Před léty jsme šířili naši literaturu v jisté oblasti Slovenska. Když jsme opracovali malou vesnici, zamířili jsme k hlavní cestě. Dřív než jsme k ní dorazili, zahlédli jsme v úbočí ještě jeden domek. Rozhodli jsme se, že navštívíme i ten. Sněžilo. Chodník byl už částečně zapadlý sněhem. Museli jsme překonat vzdálenost do kopce o asi 300m. Jen co jsme vstoupili na chodník, spatřili jsme, že jeho obyvatelé vyšli ven a hleděli na nás, dva neznámé příchozí.

Když jsme se přiblížili k domu, všichni se vrátili do domu, až na pána domácího, který nás u domu přivítal. Když nás uvedl dovnitř, vysvětlili jsme proč přicházíme. V jejich očích jsme postřehli určitý neklid. Nevěděli jsme proč. V té chvíli domácí vyšel ven a když se vrátil, ptal se, kde je ten třetí, který šel s námi. Byli jsme tím překvapeni a řekli jsme, že jsme jen dva.

Podobně mluvili i všichni domácí. Tvrdili, že viděli přicházet tři muže. A jelikož nám nevěřili, děvčata se rozhodla prozkoumat terén kolem domu a najít toho „třetího“. Zbytečně!

Pak jsme si vzpomněli, že tím „třetím“ mohl být nebeský posel – anděl. Tuto možnost jsme jim pak řekli. Přesvědčit se však nedali a domnívali se, že ten třetí je někdo, kdo by jim mohl nějak ublížit.

Po přečtení několika biblických textů z jejich katolické Bible se uklidnili a pochopili, že i v dnešní době se mohou dívat takové zázraky. Pak nám nabídli pohoštění a vytvořili si k nám přátelský postoj. Zakoupili si několik knih, včetně malé kapesní Bible. Požádali jsme o jejich adresu, abychom

s nimi mohli být v kontaktu.

Tato rodina později přijala Boží pravdu, neboť zažila zvláštní zkušenost a viděla, jak Bůh zasahuje do našich životů. Ano, Bůh nám dává své průvodce, anděly, abychom se mohli bezpečně pohybovat i na cestách plných nebezpečí!

Napsal Zigmund

Kopej hlouběji

Nejdeme dosti hluboko ve svém hledání pravdy. Každá duše věřící přítomné pravdě bude přivedena do situace, kdy bude od ní požadováno, aby dala důvod své naději. Lid Boží bude postaven před krále, vladaře, zákoníky a velké muže tohoto světa a ti musí vidět, že věříme a víme co je pravda. Musí být obrácenými muži a ženami. Bůh vás může v jednom okamžiku Duchem svým svatým více naučit, než se můžete naučit od velkých tohoto světa. Vesmír hledí na spor, jenž pokračuje na zemi. Za nezměrnou cenu poskytl Bůh každému příležitost poznat to, co ho učiní moudrým, až ke spasení. Jak horlivě přihlíží andělé tomu, kdo pro sebe využije této příležitosti. Když je dáno poselství lidu Božímu, nemají se stavět proti němu, mají jít k Bibli, porovnat je se zákonem a Svědectvím a nesnese-li tuto zkoušku, není pravé. Bůh si přeje, aby náš rozum rostl. Přeje si dát nám svou milost. Můžeme hodovati na dobrých věcech každého dne, neboť Bůh nám může otevřít celou nebeskou pokladnici. (Review and Herald, 18.2.1890)

Oprava k číslu 3 – 2009

Prosíme čtenáře o omluvení tiskové chyby v článku Hřích směřování.

Str. 29, třetí odstavec, správné znění: Neposlušní služebníci nebudou moci stát proti d'áblovi a upadající morálce tohoto posledního věku. Jednou provždy ztratí Boží dotyk a nebudou počítáni za hodné pomazání.

OBAMA A VATIKÁN

Hal Mayer

Zvolení Baracka Obamy za prezidenta Spojených států je význačné z pohledu biblického proroctví.

Obama je mnohokulturním prezidentem, nabízejícím nám širší globalismus.

Přestože je velice populární jak v Americe tak i na celém světě, Boží lid musí hledět na prorocké předpovědi. Shoda USA s Vatikánem je rozhodujícím prvkem pro celý svět v uctívání šelmy, čili „svatého stolce“. Tato shoda může jistě znamenat rozhodný krok vpřed.

Snad si ještě vzpomenete, že v r.2006 Benedikt XVI urazil muslimy. Jeho poznámka týkající se islámu jako „zlém a nelidském“, rozzuřily muslimské radikály a urazily i umírněné. V muslimských zemích propuklo násilí, kostely byly vypalovány, jeptišky vražděny a byly konány další násilnosti. Mnozí lidé kritizovali papeže, dožadující se, proč tak neprozřetelně urazil muslimy. Jak se mohl dopustit tak hrozné chyby. Jenže Benediktovy poznámky byly záměrné. Chtěl vyvolat napětí. Papež čte své přednesy z připraveného textu. Ten je předem posouzen a schválen Vatikánskou Curií. Její zpravodajská služba je snad nejlepší na světě a ta věděla, co má dělat.

Proč tedy Benedikt řekl to co řekl? Papež rozumí lidské povaze. Ví, že když zaútočí na islám, může ho pak přitáhnout blíže k Římu přátelstvím a náboženským souladem, když nastane smíření, než kdyby mezi nimi nedošlo k žádné roztržce. Podstatným cílem je alespoň náboženský soulad (svornost), když už ne náboženské sjednocení.

Několik měsíců poté se 48 muslimských učenců dožadovalo dialogu s Vatikánem. Vatikán ovšem jejich žádosti nevyhověl. Snad muslimská delegace nebyla dosti význačná (na úrovni). O rok později 138 muslimských odborníků napsalo otevřený dopis, kterým se dožadovalo dialogu s řím.katolickou církví. Nyní Vatikán zareagoval a to tak, že první třídní setkání stanovil právě na 4.listopadu 2008, na den volby prezidenta Spojených států!

Papež ovšem nemůže uskutečnit náboženský soulad mezi křesťany a muslimy. K tomu potřebuje Spojené

státy, jak o tom mluví biblické proroctví. Náboženská snášenlivost nemůže nastat, dokud Západ, vedený USA, je geopoliticky ve válce s islámem, který pohlíží na Západ jako neoddělitelně spojený s křesťanstvím pod vedením Říma.

Zjevení 13 uvádí, že Vatikán a USA spolupracují na nařízení (příkazu) uctívat první šelmu (Řím) všemi národy světa. Bez politického smíření, nemůže nastat žádná hlubší náboženská shoda se „svatým stolcem“. Benedikt urazil muslimy a nyní pracuje na smíření. Ovšem po čas sedmi let Bushova prezidentování bylo na muslimy zaútočeno v Iráku a Afganistanu i mučením v tajných věznicích. Muslimové jsou ochotni změnit svůj postoj k Americe, ovšem právě tak očekávají změnu od křesťanů vůči nim.

Jedním z předvolebních příslibů Baracka Obamy byla změna postoje USA jakož i západních zemí k islámu. Upřednostnil dialog před zbraněmi a bombami. Barack se narodil islámskému otci. Jeho nevlastní otec byl taktéž muslim. Žil v muslimské zemi, několik let studoval na islámských školách. Z toho důvodu, do určité míry, chápe smýšlení muslimů. Tato skutečnost mu nepochybně dává velkou důvěryhodnost ze strany muslimských představených, zvláště jako prezidentovi USA. Obamova nabídka dialogu s islámskými národy před vedením války s nimi, je pro islám přitažlivá a to především umírněným muslimům.

Tatáž útočno-mírová strategie může být nyní použita v geopolitické aréně jako výsledek zvolení Baracka Obamy. V tentýž čas, kdy se papež snaží o smíření s islámem, Spojené státy se zaměřují na zmírnění napětí a podávají svoji ruku. Jestliže Obama úspěšně sníží napětí mezi USA a islámským světem, bude pravděpodobně snadněji pro „svatý stolec“ postupovat v jeho ekumenické agendě.

Zatímco Řím pracuje po náboženské linii zmírnění napětí, USA pod vedením Obamy usilují změnit napětí v islámském světě na straně politické. Obama snad pomůže v jeho pídění se po oddanosti všech národů světa k velkému vítězství pro Vatikán.

(Hal Mayer je ředitelem „Keep the Faith Ministry“, Virginia, USA)

U The Temnant Herald March-April 2009; volně přeložil **Kováčik Ján**.

Seriál o pravdě

3. část

Ota Vožeh

Na světě není nic důležitějšího a cennějšího než pravda. Těm, kdo s tímto prohlášením v této chvíli nesouhlasí, připomenu, že dějiny jsou plné těch lidí, kteří se nechali kvůli pravdě mučit a kvůli pravdě umírali. Takže ani jejich vlastní život pro ně nebyl důležitější než pravda. Rozdíl mezi minulostí a přítomností je v tom, že dříve se to považovalo za hrdinství, když člověk za pravdu položil svůj život. Dnes tomu tak povětšinou není. Jedním z důvodů je samozřejmě mimo jiné i to, že dnešní terorističtí sebevrazi se snaží ze sebe udělat „mučedníky“ a právě mučednictví tím postavili vzhůru nohama. Tito sebevrazi vraždí druhé lidi z toho důvodu, že ti druzí nevěří jejich lži. Na jejich hrozných činech není nic mučednického ani hrdinského. Jsou však symbolem trendu, podle kterého lidé raději uvěří lži než pravdě a dokonce jsou ochotni kvůli lži zabít a umírat.

Připomeňme si svědectví skutečných mučedníků z křesťanských dějin. To byli lidé, kteří bojovali za pravdu nikoli násilím, nýbrž tím, že se nebáli vyhlašovat pravdu tváří v tvář nepřítelům pravdy a jako důsledek sami na sobě násilí trpěli. Chápeme ten zásadní, přímo neporovnatelný rozdíl? Mučedník je ten, kdo nešíří pravdu násilným způsobem, ale je ochoten kvůli pravdě násilí trpět.

Když začneme u apoštolů, ti všichni zemřeli jako mučedníci násilnou smrtí – možná s výjimkou apoštola Jana. Tito muži pravdu znali, milovali ji, bojovali za ni a nakonec pro ni položili svůj život. Ignácius a Polykarp byli dalšími takovými rannými bojovníky za pravdu. Tito dva muži byli osobními přáteli a učedníky apoštola Jana. Dějiny nás informují, že oba dva tito muži se raději vzdali života, než aby zapřeli Ježíše Krista a odvrátili se od pravdy. Ignácia vyšetřoval sám římský císař Traján, který po Ignáciovi chtěl, aby veřejně obětoval modlám a tím dokázal svou věrnost Římu. Ignácius se mohl zachránit, mohl všelijak racionalizovat, mohl vsadit na pragmatičnost a mohl se spolehnout na to, že Bůh bude rozumět, pod jakým je tlakem, a že je v nebezpečí života a že mu odpustí zradu. Pro Ignácia však byla pravda víc než vlastní život. Trajána odmítl a ten ho dal napospas divoké zvěři v aréně k pobavení pohanského davu.

Ignáciův přítel Polykarp se vydal římské policii dobrovolně, i když dobře věděl, že ho to bude stát život. Když ho přivedli před rozvášněný římský dav, bylo mu přikázáno, aby proklel Ježíše Krista. Toto byla jeho odpověď: „Osmdesát šest let jsem Mu sloužil a On mi ani jednou neublížil. Jak bych se mohl rouhat Králi, který mě spasil?“ Na místě ho upálili.

Církevní dějiny jsou tedy plné těch, kdo umírali za pravdu a Jan Hus je jistě jedním z těch, o kterých by mělo vědět každé české dítě, každý alespoň trochu vzdělaný občan

České Republiky. Byli to všechno blázni, pomýlenci, lidé posedlí svým vlastním přesvědčením? Umírali bez rozumu a zbytečně?

My dnes žijeme v Evropě v civilizovaném světě, kde násilné pronásledování kvůli víře téměř vymizelo. I když bych mohl jmenovat dvě nebo tři země, kde se s perzekucí věřících setkáme i dnes a docela jinak tomu je v jiných částech světa, kde věřící kvůli víře v Krista jsou i dnes v přímém nebezpečí života a mnozí umírají. Většina z nás však žije téměř celý život v demokratické společnosti a docela jsme jakoby nějak zapomněli, že stát na pravdě a za pravdou něco stojí. Kdo z nás si je dnes vědom slov apoštola Pavla, který píše na adresu svého učeníka Timotea: „A všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování“ (2Tm 3,12). Nemylme se, to není slovo jen pro dobu, v níž žil mladý Timoteus. To je slovo nadčasové, slovo pro každou dobu a pro každého věřícího. Proč? Jednak proto, že Bible jako slovo Boží je nadčasová. Ale i proto, že pravda Ježíše Krista je nepřátelská každé době, každé společnosti, každé kultuře, každé filosofii. Evangelium konfrontuje člověka za každých okolností, v celých dějinách, po celém světě, v prostoru a čase.

A právě tady narážíme na problém církví a sborů věřících, které se chtějí všelijak zalíbit nevěřícím jen proto, aby je přilákali do svých společenství, modliteben a kostelů. To byl a je zásadní problém společenství jako je Willow Creek a celého hnutí, které toto společenství nastrovalo. Jak jsem se zmínil v úvodní relaci, z toho dnes musí činit pokání, protože konečně pochopili, že jejich model přibližování se tomuto světu nefunguje, že sebedokonalejší církevní programy nenahradí zvěstování Božího slova, a že to, jak to dodnes praktikovali, má za následek výchovu mělkých a nedůsledných křesťanů, kteří znají jen velmi povrchně pravdu a nikdy by za ten jejich odvar pravdy nebyli ochotni obětovat téměř nic, natož svůj život.

Mnozí křesťané dnešního civilizovaného světa si počínají jako kdyby byli na hřišti a ne na bitevním poli. Zábava je modlou číslo jedna. Myšlenka na boj za pravdu je nám velmi cizí. Dnešní křesťané velmi stojí o to, aby se světu kolem zalíbili, aby je svět přijal mezi sebe, aby je respektoval. Společenství věřících se tak přizpůsobují svými bohoslužbami světu, že jim jakoby už jen málo záleží na tom, jestli se v jejich společenství zvěstuje a žije pravda Božího slova. Označit dnes nějaké učení za bludné nebo kacířské, to je nebezpečné a to se nedělá. Proto se dnes stále víc daří všelijakým nekřesťanským sektám! Rozdíl mezi pravdou a lží je smazáván, je označován za nepodstatný, a lidé ve světě pak nedovedou rozpoznat, jestli mají co dělat s církví nebo se sektou.

Bůh je neoddělitelný od pravdy a pravda od Boha. Každá pravda je Boží pravda. Již proto o sobě mohl říct Bůh příšlý na tuto zem v lidském těle – Ježíš Kristus: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ (J 14,6). Pokud je tedy každá pravda Boží pravda, z toho logicky vyplývá, že ten, kdo odmítá pravdu, odmítá Boha a ten, kdo odmítá Boha, odmítá poznání pravdy. Každý důsledný ateista nebo agnostik má potíže s pravdou. Nevěra v Boha způsobuje zcela

přirozenou averzi vůči pravdě. Podle slov apoštola Pavla: „Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu“ (Ř 8,7). Jinými slovy, jestliže si myslím, že jsem jen sám sobě pravdou, jestli objektivní pravda mimo mne neexistuje, nejsem schopen pravdu poznat a podřídít se jí.

Naneštěstí je dnes plno věřících, kteří tvrdí, že věří v Boha Bible, a přesto jsou docela v pohodě s nejistotou ohledně pravdy. Neví dost dobře čemu věří a proto nejsou ochotni za pravdu stát a za pravdu bojovat. Nejistota ohledně pravdy plodí netečnost, apatii.

Někteří dnešní evangelikálové, kteří by se rádi považovali za jakési průkopníky nového evangelikálního myšlení, vidí v neustálém hledání pravdy a v nejistotě ctnost, namísto aby to správně pojmenovali jako nevěru. Vydávají svůj postoj nejistoty za jakýsi „pokornější druh víry“. Jenomže ono se nejedná vůbec o žádnou víru. Myslet si, že není možné poznat pravdu, nebo že objektivní pravda není poznatelná s určitostí je to ten nejhorší druh nevěry. Slovo Boží nám bylo dáno proto, abychom z něj pravdu poznávali a abychom jí věřili, abychom ji přijali. Prostudujte si prosím v této souvislosti biblický oddíl z 1K 1,17-31. Věrnost Pánu Ježíši Kristu vyžaduje, abychom tento svět konfrontovali s pravdou evangelia, za každou cenu. Tím uctíme Boha, a ne jen nějakými písničkami zpívanými dvacet minut ve společenství věřících, které dnes rádi nazýváme chválami. Ctít a chválit Boha budeme především tím, že budeme směle a nekompromisně vyhlášovat pravdu evangelia, pravdu o Ježíši Kristu, o Jeho oběti na kříži a o Jeho slavném vzkříšení.

Někteří věřící si myslí, že pravda za každou cenu je nebezpečná pro jednotu Církve. Je to právě naopak. Zvěstováním pravdy nenarušujeme jednotu Církve, my ji tím utvrzujeme a budujeme. Jen pravda dovede doopravdy sjednotit. Pravdy se nemusí nikdo bát. I když někdy bolí, přesto osvobozuje.

A tím jsme se dostali k závěru dnešní úvahy a těším se, že budeme všichni důslednější v životě pravdy – s Boží pomocí. Nashledanou u příští relace.

Z pořadu TWR – CZ: O pravdě. Text dodal TWR

Mistr Jan Hus

„Dar prorocství a církev ostatků“

Armin Krakolinig

*„Jako adventisté **vyzdvihujeme** desatero včetně sedmého dne – soboty a věříme, že **jako církev máme svědectví Ježíšovo**, tj. že Bůh se projevil kromě jiného také v životě a díle Ellen G. Whiteové.“ (Úkoly sobotní školy, I. čtvrtletí 2009)*

Otázky k této definici ostatku:

Stačí zvěstování desatera k tomu, abychom byli církví ostatků?

Stačí, že jsme před více než 100 lety měli Ellen Whiteovou, která nyní více než 80 let nežije, přičemž jsme od té doby neměli žádného proroka, abychom i přesto mohli říct, že i dnes máme jako církev svědectví Ježíšovo? Stačí, že máme 120 000 stran spisů Ellen Whiteové v obrovských archivech a mnoho jejích knih a spisů ve svých knihovnách, k tomu, abychom se jako jednotliví věřící mohli považovat za ostatek?

Jak obvykle nakládáme s Ellen Whiteovou a jejími radami a poselstvími? Žijeme podle světla, které jsme skrze ni obdrželi? Není také možné se domnívat, že Ellen Whiteová v žádném případě neobdržela plné světlo a že my můžeme dostat ještě více světla? Není možné, že by nás duch prorocství jako lid ostatku chtěl vést ještě dál než Ellen G. Whiteovou, anebo nám od její smrti už nemá co zjevit? Proč by nám pak byly podle Joele 3 zaslíbeny ještě sny a vidění? Neměli bychom o větší světlo a o mocnější působení ducha prorocství dokonce i prosit?

Zde je další stručná definice církve ostatků od br. Pfandla, kterou každému vřele doporučuji ke kritickému zkoumání! (Br. Pfandl je od roku 1999 ředitelem biblického institutu Generální konference)

„Poznávacím znamením církve ostatků je tudíž její věrnost Božímu mravnímu zákonu, desateru. Jinými slovy: Církev ostatků poslouchá všechny příkazy desatera, včetně 4. přikázání o sobotě. Ve Zjevení 12,17 tedy Bůh říká: „Na konci časů budu mít jednu církev – církev ostatků – jejíž členové budou zachovávat Boží přikázání tak, jak jsem jim je dal od počátku, včetně přikázání o sobotě.““ (Kniha s. 54 atp. i v úkolech na s. 30)

Otázky k této definici ostatku:

Opravdu stačí, abychom zachovávali pouze všech 10 přikázání tak, jak nám je Bůh dal, abychom si mohli být jisti, že patříme k pravému ostatku a k pravé církvi ostatků?

Nepatří snad všechny ostatní příkazy, jejichž dodržování očekáváme od členů Církve adventistů, k poznávacím znamením ostatku? Proč potom od adventistů například požadujeme, aby dávali desátky, nejedli nic nečistého, nepili

alkohol, nekouřili, nebrali drogy, nechodili na diskotéky a neúčastnili se určitých tanečních a jiných zábav, aby nenosili šperky, nedívali se na nemravné filmy, nekomunikovali s mrtvými, nevěnovali se čarodějnictví ani věštění z karet atd. Nic takového přece v desateru není napsáno! Měl by ostatek zachovávat i všechna tato přikázání?

A i když tohle vše budeme dělat, nestačí nám potom všech deset přikázání k tomu, abychom patřili k ostatku? Nebyla by to čirá snaha o ospravedlnění ze svých skutků?

Jak je to kromě toho se všemi ostatními přikázáními, které ještě v Bibli jsou? „Buďte mírní, pokorní, trpěliví, laskaví, mírumilovní, přátelští, dobrotiví, pohostinní, nehádejte se, nebuďte závistiví, hašteřiví, neodpouštějící, zlomyslní atd.“?

Nejsou to také Boží přikázání, která by ostatek měl zachovávat?

Zde se však nabízí otázka, zda jsme vůbec schopni zachovávat všechna tato přikázání. Neslyšíme právě dnes dokonce i v církvi ostatků čím dál tím častěji, že nikdy nebudeme schopni zachovávat všechna Boží přikázání tak, jak to od nás Bůh očekává, a to ani s Boží pomocí. Rádi to ještě odůvodňujeme těmito slovy: „Jsme hříšníci a zůstaneme jimi až do Ježíšova návratu. Kdybychom byli schopni zachovávat Boží přikázání, Ježíš by byl vůbec nemusel zemřít. Jen Ježíš dokázal být tak poslušný, že zachoval všechna přikázání, a učinil to místo nás. Stačí nám jen vírou přijmout jeho dokonalou poslušnost a poslušnost ve víře nám pak bude takzvaně připočtena.“

Je tohle tím zvláštním poznávacím znamením ostatku? Pokud takto uvažujeme, pak Církev adventistů nemůže být církvi ostatků, protože totéž říkají a věří i všechny ostatní křesťanské církve, přestože nezachovávají sobotu!

Stačí však, aby nás od ostatních odlišovala pouze sobota? Je zvláštním znamením ostatku pouze sobota? Jak bychom dnes měli chápat poznávací znamení soboty? Br. Pfandl k tomu ve své knize píše:

„V době apoštolů to (sobota) nebylo žádné zvláštní poznávací znamení ostatku, protože tehdy sobotu zachovávali všichni Kristovi následovníci. Ale dnes, kdy většina křesťanů zachovává neděli, se sobota opravdu stala jedním z rozhodujících znaků.“ (Kniha od br. Pfandla, s. 54)

Je tato výpověď skutečně pravdivá? Zachovávali tehdy všichni Kristovi následovníci sobotu? Neexistoval tehdy celý židovský národ, který sobotu zachovával dokonce ještě přísněji než

Ježíš a jeho učedníci? Pokud bychom Ježíše a jeho učedníky považovali za tehdejší ostatku, dalo by se z tohoto pohledu samozřejmě říct, že sobota tenkrát nebyla žádným zvláštním poznávacím znamením ostatku.

Čím se ale Ježíš a jeho následovníci v prvotní církvi přece jen lišili, pokud šlo o sobotu, od židů jako „sobotních fanatiků“? Zde šlo především o způsob, vnitřní postoj a motivaci v souvislosti se svěcením soboty! U ostatku tedy nejde jen o to, že teologicky hájíme a zachováváme sobotu jako správný den odpočinku, ale o to, jak jej zachováváme a co v sobotu děláme nebo neděláme.

Jak je to tedy s tím, že adventisté považují sobotu za zvláštní znamení ostatku? Jsou přitom jednotni v tom, jak by se sobota měla zachovávat? Na to si může každý odpovědět sám! Před Bohem přestupujeme sobotu stejně jako všichni ostatní, kteří místo soboty zachovávají neděli, pokud tento den opravdu nesvětíme v božském slova smyslu!

Co nám tedy ze zachovávání všech Božích přikázání jako ze znamení ostatku ještě zbývá, pokud nad ním takto uvažujeme?

Kromě toho se ještě často domníváme, že s takovouto představou o zachovávání soboty a také díky uznání všech 10 přikázání již máme Boží pečeť, a proto již také automaticky patříme ke 144.000 zapečetěným. Zde bychom měli vědět, co nám o definici Boží pečeti říká Ellen Whiteová a co bude zvláštním poznávacím znamením zapečetěných. Uvedme nejprve, co o tom čteme ve Zjevení:

„Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřiceti a čtyři tisíce majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých.“ (Zjevení 14,1) Co symbolizuje Boží jméno? Měli bychom si povšimnout, že ve Zjevení 7,3 se hovoří o Boží pečeti na čelech 144.000. Ve Zjevení 14,1 je nám to objasněno pomocí jiného obrazu. Zde na jejich čelech není pečeť, ale Boží a Beránkovo jméno. Z toho můžeme usoudit, že Boží pečeť a Boží jméno jsou identické. Co to však znamená pro věřící poslední generace?

Boží a Beránkovo jméno označuje podle biblických souvislostí Boží a Ježíšův charakter a podstatu. Je obrazem pro dokonalé Ježíšovo smýšlení, k jehož přijetí jsme vyzýváni. Tak to řekl i apoštol Pavel: „Smýšlejte tak, jak smýšlel Kristus Ježíš.“ (Filipským 2,5) Boží pečeť tedy není spjata především se sobotou, jak jsme to často říkali a slyšeli. E. G. Whiteová píše:

„...není to žádná viditelná pečeť ani znamení, ale zakořeněnost v pravdě, a to po stránce rozumové i duchovní, takže není možné je vyvrátit...“ (MS 173, 1902; ABC 4, 1161 přeloženo v GO, 56)

Boží pečeť je identická s dokonalým Ježíšovým charakterem, který se projevuje v praktickém životě a v každodenní zkušenosti věřících této poslední doby.

„Dnes je doba přípravy. Boží pečeť nebude nikdy vtisknuta na čelo nečistého, nikdy nebude vtisknuta na čelo ctižádostivého muže nebo světské ženy, nikdy nebude vtisknuta na čelo licoměrného muže nebo podvodné ženy. Ten, kdo přijme tuto

pečeť, musí tu před Bohem stát bez poskvrny jako kandidát pro nebe.“ Z II 60

Tento stav se dnes ještě nestal skutečností, je nám však zaslíben do budoucna. Prostředky k jeho dosažení jsou nám zpřístupněny skrze Boží Slovo a Ducha svatého.

„Pro dobu konce krátce před ukončením Božího díla na zemi jsou skutečně zajištěny zvláštní důkazy božské milosti, které budou doprovázet upřímné snahy věřících projevované pod vedením Ducha svatého.“ GO 245

„Ale pro dobu krátce před ukončením světové žně je zaslíbeno udělení zvláštní duchovní milosti, která by měla připravit církev na příchod Syna člověka. GO 244

Ježíš již tehdy řekl: „Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno.“ (Lukáš 12,48) A tak Bůh od nikoho nebude požadovat nejvyšší míru pozemského posvěcení, pokud mu jej nepomůže dosáhnout prostřednictvím poznání a síly, které jsou k tomu nezbytné. Tyto Boží nabídky můžeme pouze ve víře přijmout a uskutečňovat je s jeho silou a pomocí ve svém každodenním životě.

Poohlédnutí za studijním setkáním s br. A. Krakolinigem

19-21.července 2009 ve Frýdlantu n. Ostravicí

Obsahem studijního setkání byl rozbor čtyř apokalyptických jezdců. Jedná se o téma velmi zajímavé, kterého se ve sborech téměř nikdo nedotkne. Jistě to má také svůj důvod. Rozuzlení uvedeného tématu vyžaduje, abychom se nad ním zamysleli. Dnes jen v krátkosti poukážu na **význam bílého koně**, čímž chci poskytnout návod k osobnímu studiu tohoto proroctví. Pokud se jím budete chtít zabývat hlouběji, stačí vzít do ruky Bibli a konkordanci, usednout na tiché místo, pomodlit se a dát se do práce. V dalším čísle probereme zbývající jezdce.

Záznam celé přenášky si můžete objednat ve formátu MP3 nebo DVD na adrese redakce.

Zároveň vás zveme na další studijní setkání do Frýdlantu, které se bude konat ve dnech 4. - 6. 9. 2009. Obsahem studia bude Sedm troubení.

Čtyři apokalyptičtí jezdci

Kam je můžeme zařadit z časového hlediska – do minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti?

Co označují koně v proroctví? Za 1,8-11; 6,1-7

1. *Boží posly* 2 Kr 6,17
2. *Větry* Žd 1,7; Ž 104,3-4

Jaký význam mají větry v proroctví? Jr 4,11-16; 51,1; 49,36; Zj 7,1

1. *Označují války*
2. *Zkázu všeho druhu*

Jak spojuje EGW koně a větry? „*Andělé drží čtyři větry, které jsou znázorněny divokými koňmi. Ti se snaží andělům vytrhnout, aby na Zemi všude, kudy projdou, zanechali za sebou smrt a spoušť.*“ (SP II, 1709; SM III, 409)

První pečeť: **BÍLÝ KŮŇ**

Jezdec: Ježíš jako vítězný bojovník (Zj 19,11-16) – s lukem, avšak bez šípu! Byl šíp již vystřelen? Přichází vítězně ze sehrané bitvy! (Ab 3,8-9; Ž 45,4-6; Za 9,13)

Koruna: „Stephana“, vítězný věnec. (*Nejde o trnovou korunu.*)

Bílý kůň představuje Krista a jeho církev, čistotu evangelia, pravdu a spravedlnost.

Vztahuje se první pečeť jen na určité údobí dějin??? (Zj 6,1-2)

EGW a bílý jezdec:

1. *Obraz církve, která na konci vítězí: „Oděna pancířem Kristovy spravedlnosti, má církev vykročit ke svému poslednímu boji. Krásná jako měsíc, jasná jako slunce, mocná jako vojsko má vytáhnout do celého světa jako vítěz, a aby zvítězila (conquering and to conquer). GO 286.“*
2. *Obraz Krista, který znovu přichází. „Když se (oblak) přiblížil k zemi, spatřili jsme neobyčejnou Ježíšovu velkolepost a majestát, jak vyšel, aby zvítězil.“*

Chceš bojovat na Jeho straně a zvítězit spolu s ním?

Krize

Jaroslav Jurica

Krize. Mnozí již toto slovo nemohou slyšet. Nejsem finanční odborník ani odborník pro řešení krizových situací. Nechci nikomu radit a nikoho poučovat, co by měl nebo neměl dělat, aby zvládl následky krize. Uvažujme společně, proč asi světová krize vznikla. Bylo to asi tak, že levné půjčky umožnily lidem nakupovat všechno možné a především věci nepotřebné k životu, nadstandardní, drahé a luxusní. Na dluh se dala koupit drahá dovolená, zbytečný televizor, auto, byt, továrna a co já vím co ještě. Tím byla roztočena kola průmyslu do neuvěřitelných obrátek. Životní úroveň rostla lidé jsou stále nespokojení, chtějí ještě víc a víc.

V 1. Mojžíšově knize je popsána situace lidstva podobná dnešku. Tenkrát si lidstvo myslelo, že jeho schopnosti jsou neomezené. Plán postavit vysokou věž byl reálným cílem pro jednu z prvních generací lidstva. Tehdejší technika (1M..) byla vysoce vyvinuta. Jak se tenkrát na vzniklou situaci díval Bůh? 1M 11,5-7: „Sestoupil pak Hospodin, aby viděl to město a věž, kterouž stavěli synové lidští. A řekl Hospodin: Aj, lid jeden a jazyk jeden všechněch těchto, a toť jest začátek díla jejich; nyní pak nedadí sobě v tom překaziti, což umínili dělati. Protož sestupme a změťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl.“

V čem byl problém? Že nebudou vědět kdy přestat a nikdy nebudou mít dost. Bůh zasáhl jednoduchým způsobem, zmátl jim řeč tak, že se nedomluvili a nastala „krize“

Není dnešní situace podobná v tom, že dnešní člověk stále nemá dost? Čím má víc, chce mít ještě víc. Mluvíme o krizi, která vznikla jen tím, že dluh dluhem nelze likvidovat do nekonečna, což na rozdíl od dnešních bankéřů a politiků věděla každá selka ještě v polovině minulého století. Po zmatení jazyků upustilo první lidstvo od stavby věže a rozptýlilo se po zemi. Dnešní svět se snaží neustoupit od záměru a naopak se sjednotil v úsilí zachovat život na dluh. Rozehnutí lidstva mělo za následek rozšíření lidí na zemi a růst civilizace. Podobně Bůh jednal s prvotní církví. Když Boží novozákonní lid neměl snahu se rozejít kázat evangelium do světa, Bůh způsobil pronásledování, „krizi“, církev se rozutekla a evangelium se šířilo.

Představme si, co asi říkali tehdejší křesťané, jak naříkali, co si mysleli, čeho se báli, čemu nerozuměli...

Z lidského pohledu mají všechny krize společného jmenovatele a tím je hřích. Z historie víme, že člověk

kladl Bohu za vinu svá utrpení a všechny krizové situace. Dával a dává tím najevo, že se cítí nevinný a že neví, proč ho Bůh trestá. Je to jen můj obecný pohled. Je ale zajímavé, že jsem ještě neslyšel, že by za současnou krizi mohl Bůh. Člověk je dnes touhou po bohatství tak otupen, že si na Boha ještě nevzpomněl.

V první knize Královské jsou popsány dopady krize na konkrétního člověka. (1Kr 17,9-15) Bůh způsobil, že po dobu několika let nepršelo a dokonce nebyla ani rosa. (V současné krizi řešíme jak pomoci člověku koupit nové auto a sešrotovat staré, ještě dobře jezdící.) V této situaci je jediný Boží muž, Eliáš, vystaven zvláštní Boží pomoci. Této pomoci je vystavena i vdova ze Sarepty.

V tomto příběhu nacházím odpověď na otázky ke krizi a strach křesťanů. Vžijme se do tehdejší situace Izraele a vdovy, proč jen ona našla Boží ochranu a pomoc.

Dnešní krize není vlastně krizi ohrožující můj život. To, že se vzdaluje moje dovolená do říše snů, přece ještě nic neznamená. Mohu odpočívat levněji, nebo i doma.

Evangelista Lukáš zaznamenal Ježíšova slova: „I řekl k nim: Viztež a vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží. Pověděl jim také i podobenství, řka: Člověka jednoho bohatého hojně úrody pole přineslo.

I přemýšlel sám v sobě, řka: Co učiním, že nemám, kde bych shromáždil úrody své? I řekl: Toto učiním: Zbořím stodoly své a větších nadělám, a tu shromáždím všechny své úrody i zboží svá. A dím duši své: Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpočívej, jez, pij, měj dobrou vůli. I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, cožs připravil, čím bude? Takť jest každý, kdož sobě shromažďuje, a není v Bohu bohatý. Řekl pak učedníkům svým: Protož pravím vám: Nebudtež pečliví o život svůj, co byste jedli, ani o tělo, čím byste se odívali. Život větší jest nežli pokrm, a tělo větší nežli oděv.“

Samozřejmě, že krize má své oběti. Nejvíce křičí ti nejbohatší. Je také překvapením, že i nejbohatší křesťané mají strach, zda budou moci ještě něco darovat na Boží dílo. Ti nejchudší dávají beze strachu. Zdá se, že majetek nepřispívá k duchovní síle, spíše tlačí k zemi. Neskákejme pod vlak, máme pořád dostatek všeho, co potřebujeme k životu.

Bůh krizi nemá. Život je víc než pokrm a tělo a více než oděv.

SPRÁVNÉ UŽÍVÁNÍ VŮLE

Morris L. Venden

Téma uvedené dnešním nadpisem v sobě skrývá zvláštní paradox. Je jednoduché, a přece pro mnohé tak obtížné. V Kristových dobách jej „dobří“ lidé odmítali, zatímco „hříšníci“ jej s radostí vítali. Učení teologové jako byli Luther a Erasmus o této otázce vedli obšírné diskuse a polemiky. Kdo je duchovně mrtvý, nerozumí této problematice; ti, kdo ji pochopí, objeví v ní tajemství vítězného křesťanského života. Bible nám podává zprávy o zkušenostech mužů a žen, kteří po mnoho let žili v problémech a zkouškách, protože v praxi neporozuměli této pravdě.

Po potopě Bůh zaslíbil, že již nikdy takovým způsobem nezničí zemi. Někteří tomuto zaslíbení uvěřili, zatímco mnozí o něm pochybovali, a proto začali stavět věž, která by dosahovala od země až do nebe. Na ní se chtěli zachránit v případě, že by Bůh nedodržel své slovo. Tento podnik se jim však nezdařil.

Abrahám učinil podobnou zkušenost. Bůh ho přivedl do země, kterou měl obdržet jako dědictví. Navíc mu Bůh zaslíbil, že se stane otcem velkých zástupů. (1M 17,5) Když přišel do Kanánu, lidé ho tam vítali. Představme si ve své obrazotvornosti Abrahámovu setkání s Kananejskými. „Jak se jmenuješ?“, tázali se ho. „Moje jméno je Otec mnohých národů,“ odpověděl Abrahám.

Takový byl totiž přesný význam jeho jména. Je pochopitelné, že se ho tázali, kolik má dětí a když jím řekl, že žádné, smáli se mu. A potom pozdravili jeho ženu Sáru: „Vítáme tě v kananejské zemi. Jak se jmenuješ a kdo jsi?“

„Mé jméno je Sára, a jsem matkou mnohých národů,“ odpověděla.

„A kolik máš dětí, Sáro?“, tázali se dále.

„Nemám žádné“, odpověděla a lidé se na ni rozpačitě dívali. Potom ji zkoumavě prohlíželi, až se někdo odvážil položit ji další otázku: „Kolik máš roků Sáro?“

„Šedesát pět“, řekla Sára. Není snad nutné dodávat, že rozpaky Kananejských ještě vzrostly.

A potom Abrahám a Sára přišli k názoru, že Bůh jim dal zaslíbení, které již nemůže splnit. „On potřebuje naši pomoc!“, to bylo jejich mínění. A tak diskutovali a přemýšleli, jak pomoci, až z toho vzešel plán, který také realizovali. Potom už stačila jen krátká doba k tomu, aby se vyvinula tragická rodinná situace. Teprve po mnoha letech plných úzkosti Abrahám zvládl životní lekci, jež ho učinila hodným přívlastku „otec věřících“.

Mojžíš přišel jako jinoch na dvůr faraóna. Protože byl svoji matkou vychován ve víře v Boha a ve vědomí, že lid Izraelský je Boží lid, chtěl hájit práva a zájmy Izraelitů. Řekl si: „Bůh mne postavil na toto místo a do tohoto prostředí, musím zde tedy něco záslužného vykonat.“ A vykonal. Rozpřáhl se mečem a zabil Egyptana. Potom utekl na poušť, kde se jako pastýř

dobytka učil čtyřicet roků pochopit rozdíl mezi vírou a vůlí. Teprve pak jej Bůh povolává, aby vyvedl Izraele z Egypta. A jak Mojžíš na Boží výzvu odpověděl? „Já přece jsem jen pastýř dobytka. To je nemožné, abych vysvobodil a vyvedl Izraele.“ Bůh však věděl, že Mojžíš je připraven pro tento úkol. Konečně byl ochoten postavit se cele do závislosti na Boží moci.

A konečně, navzdory tomu, že Izraelité měli vůdce, jenž se naučil této lekci, museli i oni projít touto zkušeností. Měli zaslíbení, že Hospodin bude bojovat za ně. (SM 3,22) A přece se museli vrátit do pouště, kde se čtyřicet roků učili tomu, čemu se před nimi musel naučit i Mojžíš. Měli si uvědomit, že když Bůh dá nějaké zaslíbení, pak nepotřebuje ke splnění naše zásahy. Svými zásahy mu jenom překážíme v uskutečnění jeho záměru.

Bůh nám slíbil moc k přemáhání našich hříchů. Největší boj, jaký kdy může být sveden, je boj v naší mysli, když máme dosáhnout přesvědčení, že Bůh je schopen plnit svá zaslíbení. Bratr Arthur Spalding v jedné ze svých knih (Captains of the Host) rozebírá některé problémy křesťanského života. O jednom největším z nich píše:

„V myslích mnoha nejzapříisáhlejších křesťanů je zakořeněno nesprávné přesvědčení, že člověk se musí ze všech sil snažit být dobrý a musí konat jen dobro, a teprve tehdy, když učiní ze své strany co nejvíc může, připojí se k jeho snažení Kristus a vykoná zbytek, na který člověk sám nestačí. Tomuto zmatenému krédu spasení dnes věří mnoho lidí.“

Nehleďme sami na sebe

Někteří lidé „se domnívají, že se odevzdali Bohu, zatímco z velké části spoléhají na sebe. Jsou to jinak svědomité duše, i když zčásti spoléhají na Boha a zčásti sami na sebe ...

S takovou vírou však není možné zvítězit. Tito lidé se lopotí bez úspěchu. Jejich duše jsou v soustavném otroctví. Nenaleznou pokoje, dokud nesloží svá břemena u nohou Ježíšových.“ (1SM str. 353)

„Každý musí ve svém vlastním srdci bojovat skrytý boj k přemožení hříchu. Je to velmi bolestivé a odrazující dílo, protože když vidíme ošklivosti svého charakteru, upínáme svou pozornost jen k nim, zatímco bychom měli hledět na Ježíše a obléci roucho jeho spravedlnosti. Každý, kdo vstoupí do perlových bran Božího města, vejde jako vítěz, a jeho největším vítězstvím bude to, kterého dosáhl nad sebou samým.“ (T9, str. 182.183)

„Nesmíme hledět sami na sebe. Čím více dlíme u svých nedokonalostí, tím méně máme síly k jejich přemožení.“ (EGW v R. a H., 14.1.1890)

Bůh nikdy nechtěl, abychom se utkvěle zabývali svými hříchy, svými chybami a svými problémy. Jestliže to činíme, pak naše

problémy ještě narůstají. Už se vám stalo, že jste v noci chtěli nejrychleji usnout, a právě tato snaha vás od spánku odváděla? Je také možné, že čím více chceme bojovat s nepřítelem, tím se mu stáváme podobnější. Ježíš má pro nás lepší plán. Je to pohled na něj, soustředění se na něj, uvažování o něm a poznání jej. Tímto směrem musíme zaměřit svou vůli a své snažení.

Poslyšme velmi jasný výrok E.G. Whiteové: „Pán nemůže učinit nic pro záchranu člověka, dokud se člověk neodevzdá vedení Božímu, přesvědčen o své vlastní slabosti a prost vší samolibosti. Teprve tehdy může dostat dar, jež mu chce Bůh udělit. Duši, která cítí svou hříšnost a slabost, není nic odepřeno. Taková duše má neomezený přístup k tomu, v němž přebývá všechna plnost.“ (Touha věků, str. 205)

Vůle a chtění jsou neobyčejně důležití činitelé v procesu spasení. Ve skutečnosti by nikdo neměl mít představu, že „člověk může vykonat jen velmi málo, nebo vůbec nic, ve velkém díle přemáhání; vždyť Bůh pro člověka nečiní nic, bez jeho vlastní spolupráce s ním. Neříkej, že Ježíš ti pomůže, protože jsi vykonat vše, co jsi jen mohl. Vždyť Kristus řekl: „Beze mne nic nemůžete učinit.“ (J 15,5) (ISM str. 381) Jak tomu tedy máme rozumět? Jak se s tím máme vyrovnat? Nemáme tedy činit vůbec nic? Jaký je vztah mezi tím, co má vykonat Bůh a co člověk? Zde jsme vlastně u podstatné otázky: Jaký je úkol lidské vůle? Jestliže budeme svoji vůli správně cvičit, „nastane hluboká změna v našem životě.“ (CH, str. 440)

Objasněme si nejprve otázku, co to vlastně vůle je. „Vůle je hybnou silou v povaze člověka, silou, jež rozhoduje nebo si vybírá.“ (Cesta ke Kristu, str. 35) Jestliže hovoříme o lidské vůli, pak máme na mysli schopnost rozhodovat a volit mezi danými možnostmi. Apoštol Pavel to popisuje v epištole k Římanům 7,18: „Nebo chtění hotové mám, ale abych vykonat mohl dobré, toho nenalézám.“ Pavel věděl, jak se rozhodovat mezi dobrem a zlem; věděl, co by měl činit, ale nedovedl to vykonat.

Jen si vzpomeňte, jak Petr prohlásil: „Bych pak měl s tebou i umřít, nikoli nezapřu tě.“ (Mt 26,35) Petr učinil správné rozhodnutí, ale když přišlo k věci, neměl sílu své rozhodnutí proměnit v skutek. Uplynulo jen několik málo hodin a musel se přesvědčit o své porážce. V čem byla podstata Petrova problému? Nepochopil vlastní úkol vůle.

Z toho tedy poznáváme, že musíme pečlivě rozlišovat „vůli“, „chtění“ a „konání“. Někdy v této věci máme zmatek, a domníváme se, že všechno je jedno a totéž. Ovšem není to tak.

Vůle a chtění, to je síla člověka rozhodovat se, zatímco síla vůle je schopnost a síla podle chtění jednat. Nenaučíme-li se obojí správně používat, pak se budeme neustále potáčet v těžkostech.

Mohu se rozhodnout, že poletím do Berlína. Půjdu tedy na letiště, a tam se rozběhnu jak nejrychleji jen umím po startovací ploše. A budu také mávat pažemi tak jako to činí ptáci. Co se stane? Mohu běhat sem a tam, mávat pažemi ze všech sil, mohu to činit celý den, třeba i dlouho do noci, a přece se nikdy neodpoutám od země. Mohu se při tom unavit tak, že budu zcela vyčerpan, ale výsledek nebude žádný.

Jestliže však místo nerozumného rozhodnutí učinit něco, co

není v mých silách, se rozhodnu pro to, co mohu vykonat a jestliže se svěřím pilotu letadla, které poletí do Berlína, potom je jisté, že se dostanu k cíli. Učiním prostě správné rozhodnutí a pilot pro mne vykoná vše zbývající. Není to tak správné? Na tomto jednoduchém příkladu si můžeme znázornit, co je to síla vůle.

„Člověk není schopen spasit sám sebe. Boží Syn však bojuje jeho boj pro něj a staví ho do výhodného postavení, dávaje mu své božské vlastnosti.“ (EGW v R a H, 8.2. 1898)

Abychom to lépe pochopili a hlavně realizovali ve svém životě, pak to vyjádřeme ještě jinak: Bůh nám chce říci, že když se obrátíme ke skutečnému a pravému zdroji síly v našem životě a vší silou vůle se rozhodneme bojovat boj víry, pak také zvítězíme. Jestliže všechnu svoji sílu soustředíme na poznání Ježíše a dovolíme mu, aby žil v nás, potom budeme mít úspěch. Máme být ukáznění ve volbě denního osobního vztahu k Bohu. Musíme mu svěřit svůj boj. Není to ovšem snadné. Ba naopak, je to jedna z nejtěžších věcí pro člověka, protože jeho přirozená hrdost a sebevědomí mu v tom brání. Všichni jsme totiž zatíženi myšlenkou, že můžeme vykonat něco více.

Snad všichni známe trolejbusy. Z některých měst již zmizely, někde se ještě používají. Na jejich střeše jsou dvě tyče, které zajišťují spojení se zdrojem síly, elektrinou. Kdybych byl řidičem trolejbusu a při jízdě by mi najednou vypadla tyč z trolejového vedení, pak bych se mohl rozhodnout pro dvě věci. Buď vystoupit z vozu a vypadlou tyč znovu nasadit na trolejový drát tak, aby nastalo opět spojení se zdrojem síly, nebo bych mohl začít vůz tlačit.

Kdybych se rozhodl vůz tlačit, pak bych nesprávně využil sílu vůle. Rozhodl bych se pro něco, co nejsem schopen vykonat. Jestliže bych se však rozhodl obnovit přerušené spojení s elektrickým vedením, pak jsem správně použil svou vůli a jediné tak uvedu trolejbus znovu do pohybu. Budu-li cvičit svou vůli a sílu vůle s Ježíšem, a soustředím-li své úsilí na oblast osobní víry zbožného života, potom poznám rozdíl mezi snahou „tlačit trolejbus“ a mezi snahou „navázat spojení“ s pravou mocí a silou.

Co je podstatou tvého zbožného života? Víš, co to znamená ve skryté modlitbě denně padnout na kolena s Božím slovem a hledat ho z celého srdce? Ano, ve svém zbožném a Bohu denně oddaném životě se naučíš správně usměřňovat vůli a užívat sílu vůle.

Pavlova dramatická výzva k Filipenským nám tuto otázku staví do nového světla: „S bázní a s třesením spasení své konejte. Bůh zajistí je, který působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobré libé vůle své.“ (2,12.13) Jestliže se rozhodnu nechat Boha ve mne působit, potom On sám mne bude usměřňovat ve všech ostatních rozhodováních a On bude všechna má rozhodnutí podpírat nebeskou mocí. Takové vítězství je možné.

Někdy si myslíme, že máme sílu uskutečnit ve svém křesťanském životě mnoho věcí, a dokonce se i trápíme snahou vykonat je. Nikdy však nemohu zapomenout na vzrušení a úlevu, které jsem prožil před několika lety, když jsem po zralé úvaze přišel ke zjištění, že Bůh mi otevřel cestu, po níž mohu přijít do styku s ním a získat tak i jeho moc, že mi otevřel cestu studia bible a modlitby. Vydáme-li se na tuto jednoduchou a často opomíjenou cestu, dostaneme se do úzkého obecnství

s ním a On tak naplní tajemství evangelia: „Kristus ve vás.“ (Ko 1,27 srovnej s 2K 5,17) Zbožný život není nějakým „nepovinným předmětem“ ve škole křesťanských zkušeností. Denní obecenství s Bohem není něco, co bychom mohli považovat za nějaký dodatek křesťanského života. Je to jeho vlastní základ. „Není živých křesťanů bez denní zkušenosti ve věcech Božích.“ (2T, str. 505)

Někdo si může ještě položit otázku: „Nemáme jako křesťané kromě čtení bible a modlitby činit ještě něco jiného?“ Pochopitelně, že ano! Máme-li však spojení s Bohem, potom všechno v našem životě vyvěrá z této skutečnosti. Potom budeme schopni vykonat více, než jsme si kdy dovedli představit a dosáhneme vyšší úrovně, než na jakou jsme kdy pomyslili.

Apoštol Pavel popsal tento podivuhodný život moci takto: „Živ! jsem pak již ne já, ale živ je ve mne Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.“ (Ga 2,20)

„Jestliže se poddáme Kristu, potom je naše srdce spojeno s jeho srdcem, naše vůle splývá s jeho vůlí, naše mysl je sjednocena s jeho myslí a naše myšlenky jsou jemu poddány. Žijeme prostě jeho životem. To je v podstatě oděnění rouchem jeho spravedlnosti.“ (COL, str. 312)

„Nic není očividně více bezmocné, a přece nepřemožitelné, než duše, jež cítí svoji nicotnost, a proto spoléhá na zásluhu Spasitele. V modlitbě, čtení jeho Slova a ve víře v jeho zůstávající přítomnosti žijí slabé lidské bytosti ve spojení s živým Kristem a On je drží pravicí, ze které je nikdo nikdy nevytrhne. (MH, str. 182)

Dětem

Slepá víra

Jeden muž byl od narození slepý. Nikdy neviděl kvěst květiny, neviděl mraky, slunce ani měsíc, neviděl domy ani auta. I když byl slepý, dokázal se o sebe postarat. Nakoupil, vyzvedl peníze z banky a také zvládl mnohé jiné záležitosti.

Jednoho velmi teplého dne se rozhodl navštívit příbuzné, kteří bydleli několik ulic od jeho bytu. Došel až k jedné velmi rušné křižovatce, kde zůstal stát u přechodu pro pěší. Čekal na

zvukový signál pro nevidomé lidi. Vedle něho zůstal stát nějaký muž. (Poznal to, protože nevidomí zpravidla velice dobře slyší.) Slepec se zeptal muže stojícího vedle: „Řekněte mi, jestli věříte, že existuje Bůh“. „Kdepak, Bůh neexistuje“, odpověděl. „Věřím jen tomu, co opravdu vidím, Boha jsem ještě nikdy neviděl. Proto nevěřím, že Bůh existuje!“

„Óh“, řekl slepec, obrátil se a chtěl vběhnout do křižovatky. V posledním momentě ho muž chytil za ruku a vtáhl zpět na chodník.

„Zbláznil jste se? Přeci nemůžete jednoduše vběhnout na cestu!“

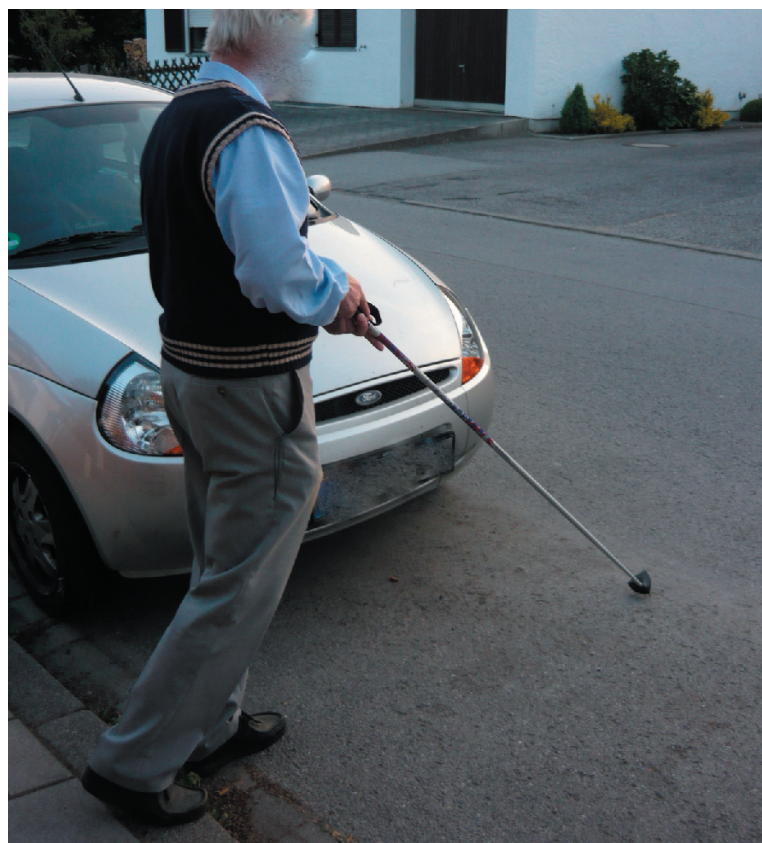
„Ale“, řekl slepec, nikdy jsem žádnou křižovatku neviděl. Odkud mám vědět, že něco takového existuje?“

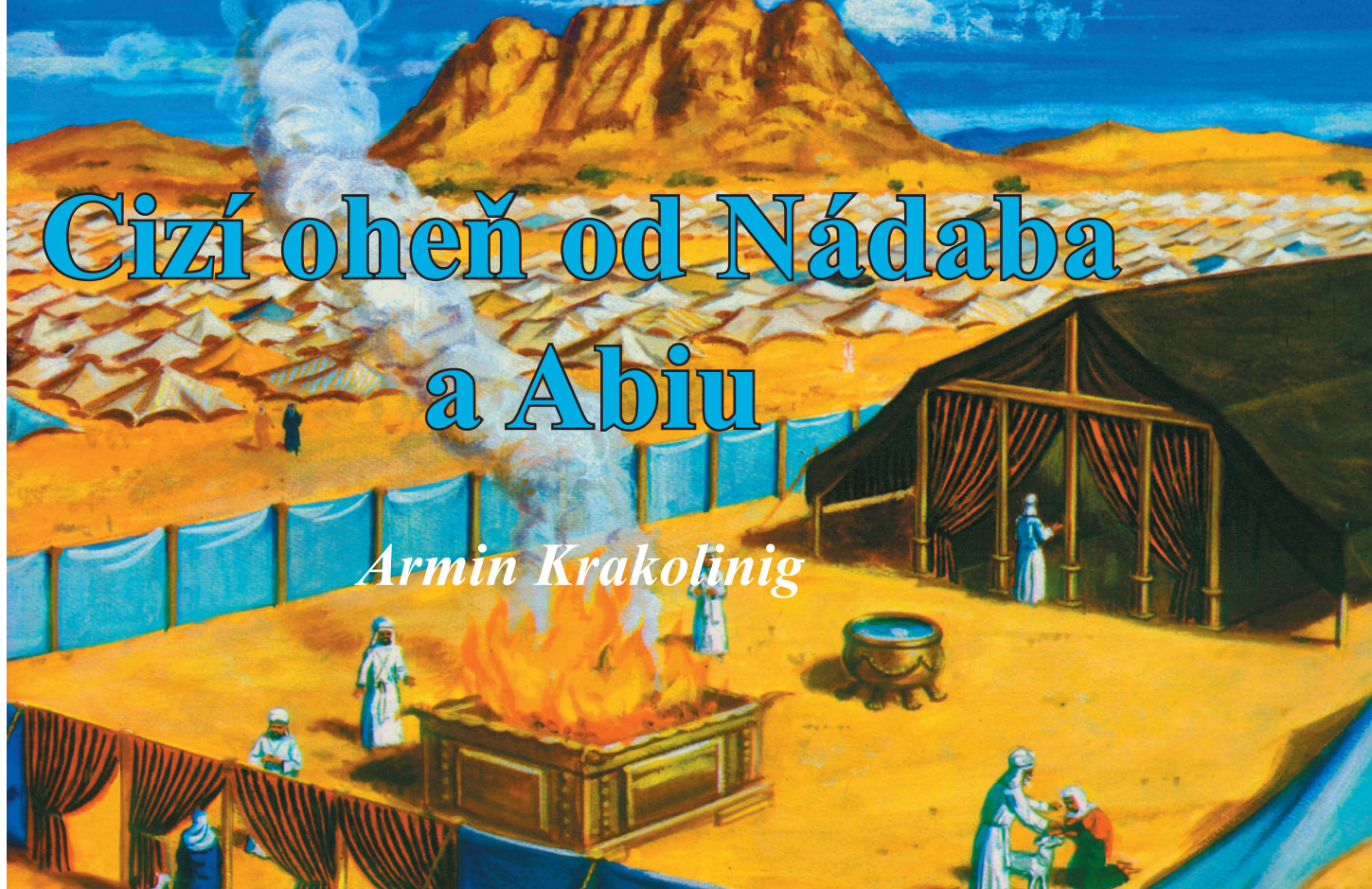
„Můžete přeci slyšet auta ze všech směrů. To je přeci zřetelný důkaz, že je zde křižovatka!“

„Také jsem neviděl žádné auto“, řekl slepec.

„Říkám vám, zde je křižovatka přímo před vámi. Musíte mi to věřit!“

„Ano“, řekl tiše s úsměvem na rtech, „věřím, že Bůh existuje. Když nemůžu vidět, můžu ale slyšet o Jeho zázracích, které jsou zapsány v Bibli, protože slyším velice dobře a také mám zdravý rozum.“

Cizí oheň od Nádaba a Abiu

Armin Krakolinig

Každému křesťanu věřícímu Bibli, je známá tragická událost s náhlou smrtí Aronových synů. Každý, kdo poprvé čte tuto událost, se bude asi divit, proč je Bůh tak přísně potrestal. Z popisu není ihned zřejmé, co Aronovi synové přestoupili, že je Bůh na místě usmrtil. A to vše brzy po jejich vysvěcení za kněze, jak se dovídáme ze souvislosti v 3M 8-10.

Důvod je popsán následovně: 3M 10,1: „Synové pak Aronovi Nádab a Abiu, vzavše jeden každý kadidlnici svou, dali do nich oheň a položili na něj kadidlo, a obětovali před Hospodinem oheň cizí, čehož jim byl nepřikázal.“

Ve 4M 3,4 je to napsáno ještě jednou: „Umřel pak Nádab a Abiu před Hospodinem, když obětovali cizí oheň před Hospodinem na poušti Sinai, a neměli synů. Protož konal úřad kněžský Eleazar a Itamar před tváří Arona otce svého.“

Zřejmě zde šlo o určitou neposlušnost při jejich kněžské službě. Ne, že by něco zanedbali, ale že prováděli to, co jim Bůh nepřikázal. V kázáních a úvahách slouží tento příklad jako hodnotná ilustrace ukázat, jak vážně bere Bůh poslušnost, obzvláště, když se jedná o Bohu zasvěcené lidi. Nepřinášet žádný cizí oheň na oltář, slouží k varování sborům neprovádět žádné falešné Bohoslužby a pro kazatele nehlásat falešné učení.

Co k tomu píše EGW.

„Bůh se nezměnil. On i dnes bere své požadavky stejně vážně, jako za doby Mojžíše. Ale přeci v dnešních Božích domech je s písněmi chvály, modlitbami a kázáními nejen přinášén „cizí oheň“, nýbrž veřejné znečištění (znesvěcení). Místo hlásání Boží pravdy, mluví jeho pomazaní mnohdy pod vlivem tabáku a alkoholu, a to je opravdu „cizí oheň“.

„Zde je kázána biblická pravda, modlí se k Bohu, a to vše je smíšeno s tabákovým kouřem. Takový kouř (kadění) se přirozeně líbí satanovi. To je hrozný svod! Jaké urážení Boha!

On je svatý a bydlí ve světle, ke kterému se nikdo nemůže přiblížit.“ (EGW, Chrám ducha svatého, s. 47)

Nádab a Abiu byli muži ve svatém postavení; protože pili víno, neměli více v hlavě jasno a nemohli dělat rozdíl mezi svatými a obyčejnými věcmi. Tím, že přinesli „cizí oheň“, pohrdli Božím příkazem a proto byli odsouzení“. (Chrám ducha svatého s. 294)

S problematikou cizího ohně máme co do činění také s tradicí, která se přenáší po staletí z generace na generaci, aniž bychom se tázali, co bylo tenkrát míněno cizím ohněm a co ne. Podle adventistické i křesťanské tradice je tento text brán absolutně doslovně (do písmene) a jsme skálopevně přesvědčeni, že Aronovi synové použili při této příležitosti ve svatyni cizí oheň. Nezapálili kadidelnici ohněm, který nechal Bůh spadnout z nebe při vysvěcování svatyně, svěcení Arona a jeho synů. (3M 8-9), v závěru na oltář, ale ohněm, který sami udělali. Z toho důvodu je také vysvětlováno, že existoval Boží příkaz, podle kterého nesměl být zapalován oheň na obětním oltáři a kadidelnici jiným ohněm, než zapáleným Bohem. Vysvětluje se, že tento příkaz přestoupili synové Aronovi. Podklad tohoto tradičního vysvětlování nenajdeme v Bibli. Můžeme pečlivě přečíst všechny Mojžíšovy knihy a také celou Bibli, a nenajdeme jediné místo, kde Bůh vydal zákon (příkaz) ohledně použití takového ohně.

Jistě si mnozí položí otázku, jak to, že můžeme spojovat celou událost s požitkem alkoholu? Když pozorně čteme celou kapitolu 3M 10, vidíme, že Bůh bezprostředně po smrti Aronových synů nařídil přísná opatření „Mluvil také Hospodin Aronovi, řka: Vína a nápoje opojného nebudeš pít, ty ani synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete mítí vcházeti do stánku úmluvy, abyste nezemřeli, (ustanovení věčné to bude po rodech vašich); Také abyste rozeznati mohli mezi svatým a neposvěceným, a mezi čistým a nečistým; Též abyste učili syny Izraelské

všechněm ustanovením, kteráž mluvil Hospodin k nim skrze Mojžíše.“ (3M 10,8-11)

Toto následné varování přivedlo také EGW k závěru, že oba Aronovi synové nebrali vážně varování před požíváním alkoholu, speciálně jako kněží a samozřejmě jako všeobecný příklad pro celý národ. Bůh totiž nechtěl aby se kněží a ani národ Izraelský oddali požívání alkoholu a aby výroba alkoholických nápojů neměla v Izraeli místo. Proč by měl být v obchodech alkohol, víno a pivo v Izraelském národě, který měl být příkladem pro celý svět? Z tohoto pohledu může být Boží soud, který byl tak přísně vykonán nad oběma Aronovými syny před zraky národa, stále varování věřícím lidem všech dob. Z toho důvodu je mnohdy nepochopitelné, když mezi adventisty slyšíme stále znovu a znovu, že Bibli nemůžeme podložit plnou abstinencí alkoholu.

Prohlásil Bůh nějaký oheň za svatý?

Opravdu mohli kněží používat jen oheň, který Bůh sám na oltáři zapálil? Takový Boží příkaz v Bibli nenajdeme. Jestliže se podíváme do 2M 40, vidíme, že sám Mojžíš přinášel první oběti. Zde se nedočteme nic o „svatém ohni“, který by Bůh zapálil. Teprve na závěr aktu naplnil Hospodin svatyni svoji přítomností. Pak v 3M 1 dal Bůh podrobný návod pro obětní službu a také pro posvěcení svatyně a kněží v 3M 8-9. Posvěcování trvalo osm dní, kdy Mojžíš přinášel různé oběti bez „svatého ohně“.

Byl to všechno cizí oheň, který Mojžíš přinášel před Hospodina, když každý den zapaloval obvyklým ohněm? Mnozí míní, že teprve od první Aronové oběti po jeho posvěcení, Bůh zapálil oheň. To ale neodpovídá tomu, co čteme v 3M. Aron v tom dni již zapálil několik obětí a teprve na sklonku dne, když připravil poslední zápalnou oběť, spadl oheň z nebe a spálil oběť.

Jaký smysl by to mělo, že Bůh dovolil Mojžíšovi přinést posvěcovací oběť, kterou zapálil ohněm udělaným jeho vlastní rukou, ale později ne? Položme si otázku, kdo zapaloval oběti od prvního hříchu na oltářích a pak v době až k Noemu, Abrahamovi, Izákovi, Jákobovi a až k Mojžíšovi? Byl to také již „svatý oheň z nebe“? Také mezi adventisty a jinými křesťany se zcela obecně nachází lidské tradice. V žádném případě nenajdeme v Bibli, že Bůh a také ani Mojžíš a Aron někdy dali příkaz o používání „svatého ohně“ při posvěcování svatyně aby ho opatrovali při čtyřicetiletém putování po poušti a v dalších Starozákonních dějinách Izraelského národa.

Existoval ve svatyni „svatý oheň“?

Skutečnosti je, že v Bibli ho nenajdeme! Najdeme ale následující svaté věci v Mojžíšově zákoně:

2M 40,10 – svatý oltář
2M 31,14 - svatá sobota
2M 29,33 - svatá oběť
2M 40,9 - svatý přibýtek
2M 29,29 - roucha svatá
2M 30,25 - svatá mast
2M 30,31 - svatý olej

Bůh vysloveně varoval, že ke službě ve svatyni se nesmí používat jiné věci, než jen jím určené. (4M 3,10; 3M 22,1; 2M 30,9; 2M 30) Když Bůh dal zřetelné příkazy pro všechny

uvedené věci, které měly co do činění se Svatyní, tak bychom mohli očekávat, že je dá i pro oheň, kdyby to odpovídalo Jeho vůli.

Kdo zapaloval oheň na obou oltářích ve svatyni?

Bible to zřetelně definuje. Zvláštní nařízení nebylo vydáno na Sinaji Mojžíšem, nýbrž podle 3M 1,1 bylo přímo dáno ze svatyně.

3M 1,7-9: „A dají synové Arona kněze oheň na oltář, a narovnájí dříví na tom ohni. Potom zpořádají kněží, synové Aronovi, díly ty, hlavu i tuk, na dříví vložené na oheň, kterýž jest na oltáři. A droby jeho i nohy jeho vymyjete vodou. I páliť bude kněz všechno to na oltáři; zápal jest v oběť ohnivou, vůně spokojující Hospodina.“

3M 1,12: „I rozseká ho na díly jeho s hlavou jeho i tukem jeho, a zpořádá je kněz na dříví vložené na oheň, kterýž jest na oltáři.“

3M 3,5: „I páliť to budou synové Aronovi na oltáři spolu s obětí zápalnou, kteráž bude na dříví vloženém na oheň; oběť zajisté ohnivá jest, vůně spokojující Hospodina.“

2Pa 13,11: „A páli Hospodinu zápaly každého jitra a každého večera, kadí také vonnými věcmi, zpořádání také chlebu na stole čistém, a svícen zlatý s lampami jeho spravují, aby hořely každého večera. A tak my ostříháme nařízení Hospodina Boha svého, ale vy strhli jste se jeho.“

Po přečtení těchto zřetelně vysvětlujících textů si musíme položit otázku, kdo vůbec mohl přijít na myšlenku, že kněží neměli právo zapalovat oheň ve svatyni, nýbrž vždy museli používat oheň zapálený Bohem. V žádných jiných textech není o tom psáno.

Věčně hořící oheň

„Oheň pak, kterýž jest na oltáři, bude hořeti na něm, nebude uhašován. A bude zapalovati jím kněz dříví každého jitra, a zpořádá na něm oběť zápalnou, a páliť bude na něm tuk pokojných obětí. Oheň ustavičně hořeti bude na oltáři, a nebudeť uhašen.“

Podobně čteme také o ohni v pekle, a přece to vysvětlujeme v souvislosti s jinými texty v Bibli, abychom nedošli ke špatným závěrům. Když tyto verše vezmeme doslovně, tak již samá skutečnost putování čtyřicet let po poušti by bylo velkým problémem s udržováním ohně. Když Bůh přikázal, že oheň nemá na oltáři uhasnout, tak to může jen znamenat, že neměly přestat předepsané denní oběti.

„Svatý oheň“ během doby, kdy neexistovala Svatyně.

Existovaly doby, kdy např. svatyně byla zničená Filištinskými a Izraelité nemohli přinášet oběti. Jak mohl být v této době udržován oheň?

Nikde nečteme, že Bůh pak oheň znovu zapaloval. Nebo v době sedmdesátí let, kdy nebyl chrám. Také nečteme, že Bůh po znovuvystavění chrámu oheň znovu zapálil, aby Izraelité měli znovu „svatý oheň“. Stejný stav nastal za vlády Antiocha Epiphana, který znesvětil chrám a zabránil Izraelitům obětovat.

To jsou některé praktické úvahy, které ukazují na skutečnost, že chceme-li zjistit správně význam textu nebo verše, musíme příslušnou pasáž vždy porovnávat s jinými místy v Bibli.

SOUČASNÝ IZRAEL A PROROCTVÍ STARÉHO ZÁKONA

Pokračování z čísla 3

Starozákonní příklady

Krátce před odvečením Izraele do Babylonu někteří falešní proroci tvrdili, že Bůh brzy jejich národu navrátí štěstí. Navazovali na předpovědi dřívější proroků, poukazovali na nádherný Šalamounův chrám v Jeruzalémě a říkali: „Je to chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův“ (Jr 7,4). Tito proroci tvrdili, že Izrael je nerozlučně spojen s Bohem, bez ohledu na to, jak se Izraelité k Němu staví.

Jednoho dne se Jeremiáš postavil na chrámovém nádvoří tváří v tvář jednomu z těch falešných proroků, Chananiáš, který opovážlivě, jako by ve jménu Hospodinově předpovídal, že v průběhu nejbližších dvou let Bůh učiní, že se vrátí do země ti, kteří byli odvedeni nepřáteli do Babylonu. Toto tvrzení se stavělo proti Jeremiášově předpovědi, že Izraelité budou sloužit Babylonu sedmdesát let (viz Jr 25,11; 29,10). Samozřejmě, že se falešné proroctví Chananiáše zalíbilo izraelitům, kteří se nemohli smířit s tím, že se jejich země dostala pod nadvládu Babylonu.

Co činilo Chananiášovu předpověď o obnovení izraelské státnosti falešným proroctvím? To, že předpovídal jinou dobu zajetí než Jeremiáš? Ne, rozdíl mezi proroctvím Jeremiáše a předpovědí Chananiáše a jiných falešných proroků byl v něčem vážnějším. **Tito lidé si osobovali nárok na Boží zaslíbení pokoje a požehnání, a současně zcela zlehčovali podmínky smlouvy: lítost a obrácení se k Bohu.** Jeremiáš naproti tomu předával lidu Boží zaslíbení: „A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým. Dám se zajisté naleztí vám, dí Hospodin, a přivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst, kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin, a uvedu vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastěhoval.“ (Jr 29,13.14)

Židovský historik, Martin Buber, poukázal na omyl takových falešných proroků jako byl Chananiáš: „**Falešní proroci hlásali jenom zaslíbení obsažená v proroctví, přehlíželi však podmínku nacházející se v každém prorockém poselství o záchraně. Zaslíbení určené pro Izrael, který věrně plní Boží povolání zaměnili za falešnou, bezpodmínečnou jistotu pokoje a bezpečí.**“

Mnoho let předtím, když asyrský král Senacherib napadl Jeruzalém, král Ezechiáš „roztrhl své roucho, zahalil se žíněnou suknicí a vešel do Hospodinova domu“ (Iz 3,71). Král

také požádal Izaiáše, aby se modlil k Bohu o vysvobození. Bůh odpověděl na tyto prosby: „Budu štítem tomuto městu, zachráním je kvůli sobě a kvůli Davidovi, svému služebníku“ (Iz 37,35). Bůh zachránil Jeruzalém a Judu díky pokání Ezechiáše a jeho prosebné modlitbě za lid.

Avšak králové, kteří vládli po Ezechiášovi, nešli v jeho stopách. Spoléhalo v „magickou moc“ Božího chrámu, a nevěřili Bohu. Právě proto byl Jeruzalém nakonec zničen. Bezpečí slibované falešnými proroky, takovými jakým byl Chananiáš, bylo jenom karikaturou onoho poselství, které sdělil Izaiáš Ezechiášovi.

To, co mluvili o pokoji a bezpečí falešní proroci v době Sedechiáše, posledního judského krále, nedávalo jenom falešnou naději, ale urychlovalo dokonce příchod Božího rozsudku na město, které se proti němu vzbouřilo: verš: „A hoj! potření dcery lidu mého povrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ještě není žádného pokoje. (Jr 6,14) Ustavičně říkají těm, kteříž mnou pohrdají: Pravil Hospodin: Pokoj míti budete, a každému chodícímu podlé zdání srdce svého říkají: Nepřijdeť na vás nic zlého. Nebo kdož jest stál v radě Hospodinově, a viděl neb slyšel slovo jeho? Kdo pozoroval slova jeho, neb vyslechl je? Žeť jsem neposílal těch proroků, ale sami běželi, že jsem nemluvil k nim, a však oni prorokovali. (Jr 23,17.18.21)

Zdá se, že samozvaní izraelští proroci věřili, že udržují tradici pravého prorockého úřadu.

Přesto Bůh nesdílel jejich přesvědčení: „Proto, proto že v blud uvedli lid můj, říkajíce: Pokoj, ještě nebylo žádného pokoje. Jeden zajisté ustavěl stěnu hliněnou, a jiní obmítali ji vápnem ničemným. Řciž těm, kteříž obmítají vápnem ničemným: I však to padne. Přijde příval rozvodnilý, a vy, kamenové krupobití velikého, spadnete, a vítr bouřlivý roztrhne ji.

A tak vykonaje prchlivost svou na té stěně, a na těch, kteříž ji obmítají vápnem ničemným, dí vám: Není více té stěny, není ani těch, kteříž ji obmítali, Totiž proroků Izraelských, kteříž prorokují Jeruzalému, a ohlašují jemu vidění pokoje, ještě není žádného pokoje, praví Panovník Hospodin.“ (Ez 13,10.11.15.16).

Proč se proroctví o pokoji nenaplnila?

Po zničení Jeruzaléma Nabuchodonozorem v roce 586 před naším letopočtem Bůh odhalil důvody proč se nesplnily falešné

Boj kultur

předpovědi o pokoji: „Proroci tvoji předpovídali tobě lživé a ničemné věci, a neodkrývali nepravosti tvé, aby odvrátili zajetí tvé, ... (Pl 2,14)

Ezechiel ještě zřetelněji obnažil svůdnost falešných proroků: „Proroci pak jejich obmítají jim vápnem ničemným, předpovídají marné věci, a hádají jim lež, říkajíce: Takto praví Panovník Hospodin, ješto Hospodin nemluvil. Lid této země činí nátlak, a cizí věci mocí běře, chudému a nuznému ubližují, a pohostinného utiskují nespravedlivě. Hledaje pak někoho z nich, kterýž by udělal hradbu, a postavil se v mezere před tváří mou za tuto zemi, abych jí nezkazil, žádného nenacházím. Protož vyleji na ně rozhněvání své, ohněm prchlivosti své konec jim učiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví Panovník Hospodin“. (Ez 22,28-31)

Navíc tito samozvaní proroci bránili pravým prorokům promlouvat a ohlašovat slovo Páně! (viz Mi 2,6; Am 7,16). Jako odpověď prorok Micheáš oznámil něco, co bylo popřením poselství o pokoji pro Izrael: „A protož vaší příčinou Sion jako pole pole orán bude, a Jeruzalém v hromady obrácen bude, a hora domu toho v vysoké lesy.“ (Mi 3,12).

Jaký byl nejdůležitější rozdíl mezi pravými a falešnými proroctvími v dějinách Izraele? Určitě ne takový, že praví proroci předpovídali jenom pohromu, a falešní pokoj a blahobyť. Ne. Praví proroci Boží také předpovídali naději a trvalý pokoj v přicházejícím království Mesiáše (viz Mi 4,1-5; Am 9,11-15; Jr 23,5-6; 29,13-14; 32,42; Ez 36,24-32; 37,24-28). Nejdůležitější rozdíl spočíval v tom, že praví proroci tvrdili, že k odvrácení trestající spravedlnosti Páně musí Izraelité prokázat opravdové pokání a obrácení. Obvykle však pouze nepočetné ostatky Božího lidu splnily tuto podmínku a dosáhli zaslíbeného pokoje a požehnání (viz Am 5,6.15; Mi 2,12-13; Jr 23,3-6; 31,7.31-34; Ez 36,24-28).

Naproti tomu falešní proroci nápadným způsobem obcházel

tuto morální podmínku a zdůrazňovali pouze naplnění Božích zaslíbení o obnovení, tak jako by ony byly bezpodmínečně zaručeny. Tito proroci nestavěli na pranýř hříchy národa. Neodsuzovali odpadnutí. Nevolali k víře a poslušnosti smlouvy s Bohem. Spoléhali jenom na mylně chápaném dogmatu založeném na bezpodmínečném vyvolení Izraele, a nebrali do úvahy zásadní význam vztahu národa vůči Bohu a jeho zaslíbenému Mesiáši.

Podobně jako v případě dnešních tvrzení, že vrácení izraelské státnosti v roce 1948 bylo naplněním biblických proroctví. Podle této mylné interpretace se starozákonní zaslíbení, týkající se starověkého Izraele, vztahují na současný izraelský stát, zcela se však přehlíží podmínky jejich naplnění: pokání a obrácení národa a přijetí Mesiáše současnými Izraelity.

Mým záměrem nebylo v tomto článku zodpovědět otázku, jestli měli Židé právo vytvořit v Palestině svůj stát v roce 1948. Nemám rovněž nejmenší záměr je jako národ odsuzovat. Všichni jsme hříšníky a každý člověk, ať Žid, nebo pohan, potřebují obrácení. Ptám se pouze, zda vytvoření státu Izrael v roce 1948 mohlo být naplněním proroctví? Není žádných důkazů, že tuto událost předcházelo významné náboženské oživení, jež bylo nutné ve světle starozákonních proroctví. Samozřejmě, mnoho událostí ve světě předznamenávají a ukazují na to, že doba pronásledování, Armagedon a druhý příchod Ježíše Krista jsou velmi blízko, ale k těmto událostem určitě nemůžeme připočíst vytvoření státu Izrael.

Nemáme též právo určovat nějaké datum s odvoláním se na pochybnou souvislost této události s předpověďmi starozákonních proroků. Raději využijme svůj čas a sílu snažit se dosáhnout pokání a obrácení, přiměřeně k duchovnímu vyznění těchto proroctví. Tímto způsobem budeme mít jistotu, že vejdemo do Božího království slávy, bez ohledu na to, kdy ono nastane.

Henryk Rondlewski